

Röövimine Harderwijkis

Harderwijk 1467

Clara

„Vaata, kus sa kõnnid, jobu!“ kuulsin oma venda kaugelt karjumas. Sügavalt ohkides jooksin valju hääle poole. 'Mida on Johannes nüüd teinud? Kui ma jooksin Madalasilla värava ees olevale muulile, nägin Johannest vaidlemas ühe karu mehega.

„Just sina jooksid mulle otsa, ulakas!“ ütles lihaseline mees mu ‚enesekindlale‘ vennale.

'Oh, ma mõtlesin, et võin sind selle raske kalatünniga aidata, see on sinu jaoks ilmselt liiga raske,' ütles Johannes pilkavalt. Ilma igasuguse kõhkluseta võttis ta puidust tünni üles. Nägin, kuidas tema pea muutus täiesti punaseks, higipiisad moodustusid tema otsaesisele. Tema silmadest nägin, kuidas tema enesekindluse sära kadus. Ta lasi tünni maha, mitte ainult kivipinnale, vaid ka meremehe varbale! Ta vaatas seda raevukalt, nagu suudaks ta selle laiali rebida. Oma kujutluses nägin isegi auru tema kõrvadest välja tulevat. 'Minu väike varvas!!!' Suur mees hüppas üles ja alla, haarates jalast kinni. Vihastusest peksis ta isegi sama tünni.

Nägin, kuidas ta koperdas venna juurde, raevukas pilk silmis: „Kas sa tead, mida ma veel suudan tõsta! Ta tõstis Johannese üles ja viskas ta Zuiderzee vette. Nägin, kuidas meremees pärast venna vette viskamist minu poole kõndis. Murelikult müristas mees mulle: „Mida sa vaatad, neiu! Seisin nagu juurdunud, ja kui olin kindel, et ta on kadunud, nägin, kuidas mu vend paiskub, et vee peal püsida; ma pidin ta päästma! Niisiis tormasin tema suunas. Ta haaras mu väljasirutatud käest kinni ja ma aitasin ta veest välja. Pärast seda, kui Johannes oli tagasi kai ääres, tormas ta minule otsa vaatamata ja muheldes minema. Nägin maas lebavat mündi ja otsustasin selle üles võtta. Kui ma seda lähemalt vaatasin, nägin ratsanikku hobuse seljas, mõõk käes. Ma heitsin pilgu meremehe poole. Ta kaevas taskutes ja vaatas murelikult ringi, nagu otsiks ta midagi. Me astusime silmakontakti. Läksin põgusalt minema, kui peitsin mündi oma mantlitaskusse. Kiirendasin sammu, et Johannesele järele jõuda.

Johannes

Kui ma ja mu õde Clara koju jõudsime, oli õhtusöök juba valmis ja meie taldrikutele kallatud. Ma tundsin kergelt kõrbenud kartulite lõhna juba enne, kui ma majja astusin. Ema ei olnud parim kokk. Niipea, kui me laua taha istusime, küsis ema kohe, miks ma nii märg olen.

„Ma päästsin uppunud lapse veest,“ ütlesin ma. Väike valge vale, see peaks ju võimalik olema? Aga muidugi pidi Clara jälle minu „kangelase hetke“ ära rikkuma.

„Ta visati vette,“ karjus ta läbi.

Isa ja ema hakkasid naerma ja ma tundsin, kuidas mu põsed hõõgusid.

„Sööme,“ ütlesin ma, mässides oma kastme läbi kartulite.

„Kas keegi veel midagi seikluslikku koges?“ küsis ema. See vaikis. Isa võttis paar suutäit kartulit,

enne kui midagi ütles. 'Ma kuulsin, et paljud kaupmehed on Kuinre isandate poolt tänapäeval häiritud. Eile, kui ma Vischmarktil käisin, öeldi mulle isegi, et Corneliuse väärtusliku heeringalasti võtsid need räbalased ära! Kui see hakkab kaubandust mõjutama, siis on meil tõepoolest probleem. Harderwijk jääb ilma paljudest olulistest toodetest. Enne, kui te seda märkate, on neil kogu Harderwijki kaubavahetus käes!

„Siis minge nende vastu võitlema,“ vastas ema. „Ma lähen eesotsas!

Clara ja mina tulistasime naerma. See oli tõesti ema kommentaar. Ema oli alati valmis seiklusteks ja alati, kui oli midagi teha, oli ema eesotsas.

Isa, kes oli vaiksem, raputas pead. „Sa ei saa. See on liiga ohtlik.

„Nad ei tule ju Harderwijkile, need piraadid? Clara püüdis kõlada karmilt, kuid ma kuulsin, et ta oli pinges.

„Muidugi ei tule nad. Sa ei pea muretsema. Sa oled siin turvaline, Clara,“ rahustas isa teda.

„Ja kui midagi juhtub, tulen ma sind päästma!“ lisas ema.

...

Clara

Aeglaselt avanesid mu silmad pärast valju karjumist, mis kostis altpoolt. Väljast kuulsin, kuidas kirikukell kolm korda helises. Kell oli kolm hommikul. Miks inimesed ikka veel sel kellaajal vaidlesid? Vaatasin oma voodi kõrval olevasse koppi ja nägin, et mu rott Henk oli samuti üles ärganud. Ta nägi oma väikestest habemestest silmadest uimastatult välja. Ta nägi imearmsalt välja. Henk oli selle roti lapselaps, kes mu emal kunagi oli. Ka tema oli nende suurel seiklusel kaasas olnud. Ka seda rottu oli kutsutud Henkiks. Ema polnud kunagi olnud väga loominguiline nimede osas. Pärast Henki järeltulijaid Piet, Koos, Pieter ja Willem oli ta selle roti jälle Henkiks ristitud. Mõnikord võisin hinnata, et mind kutsutakse Claraks ja mitte Johannaks, kuigi see oli tingitud peamiselt sellest, et isa ei tahtnud Johannes ja Johanna nime.

Henk vingus ja kohe pärast seda kuulsin altpoolt järjekordset karjumist. Tõusin voodist välja.

Tahtsin seda asja lähemalt uurida. Nii vaikselt kui võimalik, püüdsin alla hiilida, kuid nagu alati, unustasin, et keskmine trepp nagiseb. Seisin paigal, hirmust kangestunult. Kas isa ja ema kuulsid mind? Hääled lakkasid korra. Hoidsin südant kinni, kuid kui karjumine jätkus, võtsin rahulikult hinge. Rannik oli selge. Kõndisin edasi ja varjusin ukse taha. Kuulsin ema valju häält.

„Kees, sa pead nüüd tõesti midagi ette võtma! Võta nad kätte, need kelmid!

Aga see on ohtlik!“ karjus isa tagasi. Ta rääkis vaikselt kui ema, kuid siiski valjemini kui tavaliselt. Isa oli tavaliselt väga tagasihoidlik, mis siin üldse toimub?

'Mis siis? Mis on tähtsam, sinu rahva turvalisus või enda päästmine?

'Aga mina olen ka tähtis!'

'Sa ei ole ju see hea väike linnapea poeg, kes varemgi, eks ole? See valmistab mulle pettumust, Kees.

'Hea küll, hea küll. Ma teen midagi. Hetkeks valitses vaikus. 'Kas ma pean tõesti minema ja

võitlema nende...'

Kurat küll! Ma tundsin kurgus kihelust. Üritasin anda endast parima, et seda peatada, aga ma ei suutnud. Ma kõhisin. Ma ei kuulnud ema viimaseid sõnu ja mu süda hakkas veelgi kõvemini peksma. Kas nad olid mind kuulnud? Ma ei suutnud saatust kaks korda usaldada ja jooksin nii kiiresti kui võimalik tagasi üles. Seekord ei unustanud ma siiski keskmist astet vältida. Õnneks, sest ma arvan, et isa ja ema olid mind kuulnud. Ema sammud kõlasid trepil, ma kuulsin, kuidas astmed nirisesid. Tõmbasin oma padja üle pea, just enne kui uks avanes.

„Kas sa magad, Clara?”

Ma ei suutnud ema magusale häälele vastata ja püüdsin hingata nii rahulikult läbi, kui suutsin.

„Magage hästi, kullake. Ma armastan sind. Uks sulgus. Kuulsin, kuidas ta kõndis Johannese tuppa ja esitas seal sama küsimuse.

Ma lamasin sel ööl pikalt visklemas ja pööreldes, mul oli palju mõelda. Kellega peab isa tülitsema?

Miks nad tülitsevad? Ja ohtlikud? Mis on ohtlik?

Kell neli-kolmkümmend neli oli viimane, mida ma kuulsin, enne kui mind hommikul äratas Johannes, kes tuli lärmakalt minu tuppa. Vennad...

Johannes

Järgmisel hommikul kõndisin koos Claraga tagahoovi, nagu me iga päev tegime. Seal seisis väike aed, kus oli Wankeltje, meie väike tall. Ma söötsin teda, samal ajal kui Clara teda silitas. Andsin talle veidi rohtu ja värskelt korjatud maitsetaimi. Leidsime Wankeltje kuus kuud tagasi kõitesse takerdununa. Ta oli vigastatud ja ei saanud enam kõndida. Me võtsime ta koju ja sellest ajast peale oleme Claraga tema eest väga hästi hoolitsenud. Meie vanemad olid algul veel veidi vastumeelsed, kuid nüüd on nad täiesti veendunud. Wankeltje on tõesti saanud meie pere osaks.

Ma vaatan Clarat, kui ta lammastega mängib. „Homme on õllefestival, eks ole, õde? Kas sa juba ootad seda?” küsin temalt. „Lihtsalt ole ettevaatlik, et sa ei joo liiga palju õlut peol Johannes, ma kuulsin, et seal on eelmistel aastatel palju halba juhtunud!” vastas ta. Ütlesin talle, et ta ei pea muretsema, et ma olen täiskasvanud mees, kes oskab end hästi kontrollida. Ta puhkes naerma.

Clara

Kui Johannes ja mina olime teel kooli, ei tahtnud ta lõpetada õllefestivalist rääkimist: Maria Lichtmis. Igal aastal 2. jaanuaril Harderwijkis söövad meie kooli vanemad lapsed koos õhtusööki ja kannu õlut. Johannes jätkas: „Ma ei jõua ära oodata kogu seda maitsvat toitu ja jooki.

Kui me kooli jõudsime, ootas meid juba kogu meie klass. Me kavatsesime koos jalutada Brouwerssteegi juurde. „Noh, nüüd oleksime peaaegu ilma sinuta ära läinud,” ütles meie õpetaja. Kiiresti liitusime Johannes ja mina grupiga. Mida lähemale me Brouwerssteegile jõudsime, seda

paremaks muutus õhkkond. Kõik ootasid seda juba põnevusega. Seal olid laudade read täis pannkooke, suppi ja liha. Muusika mängis vaikselt ja tuled põlesid eredalt. Ma ei suutnud oma silmi uskuda. Johannes jooksis kohe õlletünnide poole. Ma jooksin talle järele, raputades pead. Ta oli kohe järjekorra eesotsas. Võidukalt pöördus ta minu poole, käes täielik kruus õlut. „Ei, aitäh, härra, ma ei joo õlut,“ ütlesin, kui mees mulle klaasi pakkus. Mul oli kõigest sellest, mis seal oli, küllalt.

Päeva edenedes ei tundnud ma Johannest enam ära. Ta oli muutumas kiuslikuks ja agressiivseks. 'Clara, palun proovi! Ära ole nii igav!!!' ütles ta mulle, hoides oma klaasi mu näo ees. 'Sa oled juba liiga palju joonud, Johannes. Ja ma ei taha, kas seda on nii raske mõista? Sa mõtled ainult iseendale,“ vastasin ma. See ei meeldinud talle väga. Ta vaatas mind veel paar sekundit ähmaselt ja tardus siis lõõdult minema.

Olin veidi segaduses, kuid otsustasin teha parima, mis võimalik. Ainult et kui ma oma pannkooki hammustasin, kuulsin äkki karjumist. Ma tundsin Johni hääle ära. Tõusin püsti ja vaatasin ringi. Siis nägin Johannest meie peremehega vaidlemas! Johannes karjus igasuguseid asju, millest ma enamasti aru ei saanud. See, mis järgmisena juhtus, šokeeris mind. Johannes lõi peremeest! Kuidas ta võis seda teha? Ma jooksin tema juurde ja haarasin tal käest kinni. „Mida sa teed? Miks sa ei suuda kunagi normaalselt käituda?“ ütlesin talle vihaselt. Johannes puhkes nutma. „Ma ei tahtnud, tõesti ei tahtnud,“ ütles ta pisarate vahel. Peremehe ees palusin pikalt vabandust: „Mul on väga kahju, mu vend jõi liiga palju õlut. Ma olen kindel, et ta ei tahtnud seda nii. Siis viisin Johannese koju, aga nii lihtne see polnud. Ta kõhkles ja oleks paar korda peaaegu ümber kukkunud.

Johannes

Löögiga viskas peremees kirja minu ette lauale. 'Ole vaid õnnelik, et ma ei võtnud seda õnnetut lindu küünlapäevale, muidu oleksin selle juba ammu sinu väärarusaamasse visanud! Ja muhu ainult suurendaks su nägu! Süütunult vaatasin oma jalgu, kartes näha õpetaja tegelikku pilku. Miks kuradi pärast olin ma seda teinud? Kui inimesed üldse teada saaksid, et ma olin omaenda õpetajat löödud, oleks see mu vanemate mainele katastroof. Veelgi enam, minu suurim hirm oli mu vanemate reaktsioon. Mida nad sellest arvaksid? Kas nad ajaksid mind kodust välja? Liiga palju küsimusi tiirles mu peas, maailm mu ümber vaikis isegi intensiivsest mõtlemisest.

'KAS SA OLED TÄHELEPANELIK, KULLAKE! Ma üritan sulle siin midagi selgitada, aga sa unistad päevinäinud! Meil ei ole praegu aega oma tõelise armastuse peale mõelda, eriti kui ma sind siin musta silmaga vaatan! Mind äratas mõtetest põrutusega minu karjuv õpetaja. „Vabandust, õpetaja! Kindlasti saame hiljem teepidu pidada ja rääkida minu tõelisest unistuste naisest?“ naeratasin. Kuid kahjuks ei suutnud meister selle üle naerda ja hakkas mind veelgi vihasemalt vaatama. Tema

pea muutus erkpunaseks. 'Parem ole ettevaatlik, noormees, muidu saad minult lähiajal hunniku karistuse tööd! Ma teavitan su vanemaid sellest, millist pahandust sa siin teha julged, ja kindlasti tuleb juttu. Ära julge seda karistustööd mitte teha, muidu pead sa veel kokku puutuma kellegagi, keda sa ei tahaks kunagi tunda. Nüüd aga minge välja! Kiiresti haarasin kirja, mis lebas peremehe puust laual. Kiiresti kõndisin koolist välja.

Kohe, kui astusin sammu Heerwegil, tundsin külma tuuleõhku vastu oma sooje põski; justkui hoiataks talv mu süüdlaslikku kuju, et kevad ei kesta kaua, kui ma nii edasi käitun. Kogu mu keha läbis külmavärinad; tahtsin selle külma eest ära pääseda. Mu sammud kiirenesid veelgi rohkem kui varem. Sinna ma läksin, koju, kus kaminasoojus tundus nagu perekonna embus. Aga kas see soojus oli seal?

„Ole rohkem nagu su õde,“ hüüti mulle siis peale. Aga minu nimi ei olnud ju Clara? Ma olin Johannes, eks ole? Ma teadsin ise, et ma ei olnud oma tegudega alati kõige targem, selle kallal pidin veel tööd tegema, aga mõnikord muutusid mu mõtted mustaks ja ähmaseks. Ma ei mõelnud, nii et ma lihtsalt järgisin nende mõtete teed, mis mind siia tõi; teed, mis oli täis kahetsust ja valu. Minu tegude motiivid olid üsna ebaselged, mitte ainult teistele, vaid ka endale. Kahetsus, see oli midagi, mida ma sageli tundsin, kuid mida ma ei suutnud oma vanematele väljendada. Sellest rääkimine ei olnud midagi, mida nad tegid, sest alati oli see Clara see, Clara see, mitte kunagi John. Nii et minu plaan oli näidata, et ma olen seda väärt ja et ma võin ikka veel teistele head teha. See aeg pidi alles tulema.

...

Külmast värisedes panin karistustööd enda ette sooja maja põrandale. Kuidas ema ja isa reageeriksid, kui nad seda kirja näeksid? Mida lähemale ma elutuppa jõudsin, seda raskem oli öelda, mis oli juhtunud. Järsku peatas mu kiiresti peksva südame minu kõrval olevast toast kostnud ema karjumine. „JOHANNES, MA KUULEN KÜLL, ET SA OLED SIIN, NÜÜD POTTISUU TULE SIIA, SEST SUL ON SELGITUSI ANDA, NOORMEES! Oh ei, kas nad juba teadsid sellest? Kuidas võis peremees seda nii kiiresti edasi anda? Ei, see oli täiesti välistatud. Või oli see naabrus, kas nad olid mu tegevust märganud ja selle kohe edasi andnud? Tagasihoidlikult kõndisin elutuppa, kartes, milliseid tagajärgi need teod kaasa toovad. Kui ma üles vaatasin, nägin enda ees mitte ainult pettunud ema, vaid ka Clarat. Clara. Kas ta oli kõike edasi andnud? Mul oleks pidanud olema õigus näidata ka oma vaatenurka, aga ei, Claral on alati õigus, eks ole? „Ma kuulsin Claralt kõiki asju, mida sa oled valesti teinud, noormees. See ei saa nii jätkuda, ma olen kogu selle pahandusega täiesti läbi. Ma ju ei kasvatanud sind niimoodi üles? Mida ma tegin valesti, et kasvatasin nii armsast pojast vikatimehe? Mida isa sellest arvab? Mida arvab linn? John, mõtle lihtsalt! Ole nagu sina nii-“ Viha tõusis minus, peamiselt seetõttu, et mul oli eelaimus, et ta karjub mulle jälle sama asja peale. „MA, MA EI OLE CLARA, KAS SA IKKA VEEL EI TEA SEDA

NÜÜDSEKS? Ma tean, et ma ei mõtle alati nii nagu ta ja ei ole nii täiuslik kui su tütar, ema. Aga kas sa võiksid mind ükskord ära kuulata? Ma ei ole suutnud isegi seletada, kuidas kogu see olukord tekkis ja mis mul sel hetkel läbi käis. Need on asjad, mida Clara ei suuda seletada. Kas see on nii raske, et sa kuulaksid oma niinimetatud rumalat poega ükskord ära? Tead, see kõik ei ole oluline, sest sa nagunii ei kuula, mida ma ütlen. Olge lapsevanemana oma lapsele kangelane, see kangelane, kes te olite, kui tõite kirjaga Harderwijkile rahu, või on see liiga palju palutud? Mu silmis hakkasid pisarad voolama. „Ema i- i- ma tahan, et sa kuulaksid ja teaksid, et minu nimi on John. Ka mina olen ainult inimene. Soolased tilgad veeresid õrnalt mu soojadel põskedel alla. Ma ei suutnud seda enam taluda. Ilma mõtlemata jooksin üles oma voodisse. Seal peitsin end linade alla. Isegi mu voodi ei võtnud ära seda külma, mida ma sel hetkel tundsin, lumi kogunes mu pähe aina edasi, kuni ma ei näinud enam valgust.

Clara

Kalalõhn täitis mu ninasõõrmed. Nami! Õnneks oli ema juba laua katmisega valmis, nii et ma ei pidanud aitama. Läksin otse laua juurde. Johannes istus juba seal. Nii et ta oli lõpuks ometi oma toast lahkunud. Tema silmad olid punased. Isa ja ema olid ikka veel pirtsakad. Keskendusin kalale - et ma ei neelaks veel üht tera alla, nagu eelmisel korral -, samal ajal kui nad sõnatult silmadega vaidlesid. See tekitas minus ebamugavust ja ma vaatasin Johannese poole, et saada tuge, kuid ta ei saanud midagi aru. Ta vaatas ikka veel oma taldrikut, ilma sõnagi ütlema. Isegi kui ta oleks aru saanud, kui ebamugavustunne mul oli, ei oleks ta mind ehk aidanud. Ma poleks siis isegi vihane olnud. Ma ei oleks pidanud teda nuhkima. Loodan, et ta annab mulle varsti andeks... Kui ma istusin ja mõtlesin meie enda vaidlusele, muutus isa ja ema vaikne vaidlus kuuldavaks.

„Kees, see laev... Sa pead tõesti midagi tegema. Ema kõlas vihaselt.

'Me ei tea isegi, kas see on tõesti kahjulik!'

'Sellepärast sa peadki seda uurima!'

Milline laev? Ja mis võiks olla kahjulik?

Järsku jäi ema vait. Siis vaatas ta isale pahaselt otsa. Kui ta oleks olnud kass, oleks ta küüned välja lõõnud ja teda kratsinud. „Kui sa homme uurimist ei alusta, lähen ma ise sellele laevale.

Isa möönis. 'Okei. Ma alustan seda homme.

Ema näis kergendatult, mis tegi mind õnnelikuks, kuid ma olin siiski närvis. Mis kuradi asi siin toimub? Kas ma peaksin muretsema?

Me sõime edasi. Kui kõik toidud olid valmis, koristasime Johannes ja mina laua ära, samal ajal kui isa ja ema läksid oma klaasidega gini välja.

Johannes

Bonk, bonk, bonk „Huaagh. Ma ärkasin paugutamise peale üles. *Bonk, bonk, bonk* Ma jooksin alla,

püksisääred ja kõik.

Bonk, bonk, bonk

Jah,jah..." Avasin ukse ja nägin ainult eeslit, kellel oli kiri seljas. Kirjas oli kirjas: *Schippersi perekonnale*. Mõtlesin vaikselt, et miks nii salapärane. Mu vanemaid polnud kodus. 'Võib-olla peaksin seda Clarale näitama.' Kõndisin trepist üles ja mööda koridori Clara toa poole. Avasin ukse ja nägin tühja voodit. 'Võib-olla on ta väljas.' Kõndisin tagasi alla, et toitu saada, kuid nägin Clara mantlit riidepuudel. „Ta ei lähe kunagi ilma mantlita välja, sest muidu saab ta „külmetada“. Ma kõõritasin. 'Mida kirjas on kirjas?' 'Kus on Clara?' 'Miks on aas minu maja ees urineerimas?'"

Minu otsus oli tehtud... Ma avan kirja!

Kirjas oli kirjas:

"Lugupeetud perekond Schippers,

Me oleme röövinud teie tütre.

Kui te tahate oma tütre tagasi, peate meile andma kogge peidupaiga kaardi koos vürtsidega.

Tervitused,

Kuinre isandad

Minu esimene reaktsioon oli segadus. Clara röövitud? Minu õde? Clara oli nii kõva, et ta ei laseks end lihtsalt röövida. Võib-olla oli ta peksta saanud? Hingamine muutus äkki väga raskeks. Ei olnud aega kaotada. Ma pidin kohe minema!

Clara

Kauguses kuulsin linnulaulu. Avasin aeglaselt silmad. Heledad valguskiired panid mu pea valutama. Puitpõrand, millel ma lamasin, kõigutas mind õrnalt edasi-tagasi. Üritasin istuda, kuid peatusin poolel teel, sest mind valdas iivelduse laine. Mõne sekundi pärast istusin püsti ja püüdsin ümbrust tajuda. Vaadates vasakule, nägin paari pikka jalga. „Võta rahulikult, meil on kogu aeg aega,“ kõlas minu kohal sarkastiliselt. Nii kiiresti kui mu keha lubas, tõusin püsti. Minu ees seisis pikk, pruunide lokkidega poiss. Kui ma teda vaatasin, märkasin esimesena tema kõverat nina. See pidi olema murtud, kuid polnud väga kenasti paranenud. See kõik võttis poisil veidi liiga kaua aega ja enne, kui ma sellest aru sain, olin jälle põlvedel, põskedel põletustunne. Ta lõi mind laksu. Sisimas hakkasin vihastuma, KUIDAS ta julges! Kiiresti tõusin uuesti püsti, valmis teda tagasi lööma. Kuid just enne, kui mu käsi tema põske puudutas, nägin tema ootavat pilku meie kõrval seisva suure mehe suunas. Mees noogutas poisile heakskiitvalt, enne kui kõndis meist mööda, üle laevaplatvormi, mis juhatas teda laevast välja. Ma kortsutasin kergelt kulmu, kummaliselt käis läbi mu mõte.

Pärast umbes kümneminutilist jalutuskäiku paadist, jõudsime suure mõisa juurde. Meeste rühm, kelle järel ma kõndisin, sisenes hoonesse ükshaaval. Hämmastunult vaatasin ringi. Mul polnud aimugi, mida teha. Minu taga olev poiss, see, kellel oli kõver nina, torkas mulle selga, kui ta ohkas. „Kiirustamine ei ole just sinu tugev külg, eks ole? Kiiresti kõndisin meeste taga majja, mis idioot, mõtlesin silmi pööritades. Vahetult enne lävepaku ületamist langes mu pilk uksele olevale logole. Peatusin järsku kõndimise ja vaatasin logo suurte silmadega. Olin seda varemgi näinud... Kui meister rääkis koolis Kuinre lordidest, oli ta näidanud täpselt sama logo. Tundsin, kuidas poiss mind majja sisse lükkas, kui ta sisemiselt pahvatas. Komistades üle lävepaku, püüdsin oma mõtteid korrastada. Lords of Kuinre... Ma olen heas segaduses.....

Johannes

Teadsin, et mul pole aega raisata, aga kuhu ma peaksin minema? Otsustasin minna Zuiderzee kaile. Võib-olla leian sealt paadi, et minna selle paadiga Clarat otsima. Aga... ma ei saanud üksi paati juhtida, mul oli vaja meeskonda. Siis otsiksin palgasõdureid. Läksin läbi väikese, kitsa allée selle räuskava baari poole, kuhu mind kunagi ei lubatud.

Läksin sisse täis uhkust ja hüüdsin: „Kes tahab minuga, suure Johannesega koos unustamatule reisile minna!“.

Keegi vastas: „Millise hinna eest?”

Ma sattusin paanikasse, miks ma peaksin maksma lojaalse meeskonna eest?

Ütlesin: „2 gulda inimese kohta!”

Kõik naersid mu üle. 'Ma peaksin oma pakkumist tõstma, sest see on vaid pool sellest, mida tööline tavaliselt päevas teenib.

'Ma tõstan oma pakkumist 100 giljardini inimese kohta!'

Kõik tulid minu juurde ja hakkasid mind üles tõstma, nagu oleksin ma nende kannatuste päästja!

Olin õnnelik, kuni sain aru, kuidas ma kunagi saan 100 guldenit ühe meeskonnaliikme kohta?

Üks palgasõduritest nurises ikka veel. Ta ei tahtnud nii kaua kodust eemal olla, aga ma mõtlesin selle peale ja mul oli ainult üks asi, mida öelda: „Pardal on õlut!“.

Jätsin oma meeskonna laeva juurde ootama ja jooksin koju, et vanemate seifist raha kätte saada, aga kus on võti? Mõtlesin palavikuliselt ja siis meenus mulle. Ema hoidis võtit alati isa väikeses lauas. Otsisin võtme üles ja avasin seifi. Haarasin kiiresti ... kuldmündid meeskonnale ja ... mündid tonnide õlle eest, mida olin lubanud.

Pärast raha võtmist jooksin laeva juurde, mille laenasin ilma loata - mul oli muidugi hea põhjus - ja tervitasin oma meeskonda. Aga kui ma neile raha üle andsin, jooksid nad minema! Miks? Ma sattusin veelgi enam paanikasse ja mõtlesin. Kas ma peaksin nüüd uue meeskonna otsima või peaksin ma ise minema?

Pärast mõnda aega kestnud askeldamist märkas in mehitamata väikest laeva. Olin juba piisavalt raha kulutanud, nii et jõudsin järeldusele, et laenan laeva ajutiselt ja tseremoonitsemata. Kaptenil ei oleks midagi selle vastu.

Clara

Oli juba peaaegu õhtu. Sekundid möödusid kohutavalt aeglaselt. Kui kauaks ma pidin siia jääma? Järsku kõndis minu poole poiss, see kõverninaine poiss, kes mind varem oli võtnud. Ta hoidis käes taldrikut, millel oli määrdunud lima. Ta pani taldriku minu ette. Poiss nõjatus vastu seina ja vaatas mind. Ma vaatasin toitu, see nägi välja, nagu oleks selles mädanenud kala. Toit haies kohutavalt, ma pidin end tagasi hoidma, et mitte oksendada. Kas see rumal poiss ootas, et ma seda vastikut toitu sööksin? „Mida sa tahad?“ küsisin. Poiss ei öelnud midagi ja vaatas mind endiselt sama lolli pilguga. 'Kas sa ootad, et ma seda rämpsu sööksin?' Ta naeratas ja liikus lähemale, mu süda hakkas kiiremini lööma. 'Õnnetu tüdruk, see on kõik, mida sa saad. Kas ma võtan seda uuesti? Vaatasin teda, lähedalt nägin, et ta näol oli paar armi. Ta nägi välja umbes minu vanune. Poisil olid sügavad pruunid silmad. Ma pidin midagi välja mõtlema, et teda kõrvale juhtida ja minust eemale saada. Mul tekkis mõte ja mul oli vastik, kui ma üldse selle peale mõtlesin. Võtsin sügavalt hinge ja ütlesin: „Sa oled päris armas, selleks, et poiss on kõver nina. Ta vaatas mind esialgu hämmeldunult ja hakkas ebamugavalt eemale vaatama. Kui ta ära vaatas, oli mul võimalus proovida põgeneda. Lükkasin poisi kõrvale ja jooksin ukse juurde, lootes põgeneda. Üritasin ust avada, kuid see ei avanenud. Oh ei, see ei ole hea! Ma lükkasin, trügisin ja tõmbasin uksele. Mitte midagi, uks oli lukus. Poiss, keda olin ümber lükanud, tõusis püsti ja haaras mind käest. Ta lükkas mind kivi kindlalt tagasi, lüües mind kõvasti maasse. „AI, SEE TEEB HAIGET, RUMAL POISS! Ta naeris ja vaatas mind pikalt: 'Ma arvan, et sa ei söö, aga ära usu, et ma järgmine kord midagi süüa toon. Minu kannatlikkus ei kesta igavesti, kui sa ei taha kuulata, pead sa lihtsalt kannatama. Poiss tõstis taldriku üles ja viskas räpase kama põrandale. Ta kõndis irvitades minema. Olin jälle üks, toa sügavas pimeduses. Hakkasin nuttuma ja pisarad jooksid mööda mu põski alla. Mind on röövitud ja mul pole süüa. Mida ma peaksin tegema, et end sellest jõugust välja saada?

Duco

„See ei ole nii, see ei ole nii, see ei ole nii, see ei ole nii. Ma sundisin end seda peas pidevalt kordama. 'See ei ole nii, see ei ole nii,' mõtlesin oma peas, kui avasin söögisaali ukse. 'See ei ole nii, see ei ole nii,' kummitas mu mõtetes. Vahepeal nägin, et mu isa tõusis püsti ja kõndis minu poole. Minu isa. Kogu selle operatsiooni taga olev peamõtleja. Kuinre isandate ülemus. Keegi polnud temast targem, tugevam või parem. Vähemalt... ta ise arvas nii. „See ei ole nii.“ Enne, kui ma sellest aru saan, ütlen ma selle valjusti välja. Nägin, kuidas mu isa otsaesisele ilmus kortsus. 'Mis ei ole nii? Kõik läks loodetavasti hästi või ei oska sa isegi lapsele toitu tuua?' Lauas istuvad mehed hakkasid naerma. Nii ta alati tegi, pani mind rumalaks poisiks, tegi minu üle nalja. Sügaval

sisimas teadsin, et ta pahandas mind, ma ei olnud see poeg, keda ta tahtis. Ei olnud piisavalt tugev, ei olnud piisavalt julge, ei olnud piisavalt hea nii. „Jah, ma olin hea. Ma ohkasin vaikselt. Mu isa astus kaks suurt sammu ja seisis siis otse minu ees. 'Sa käitud imelikult, kas midagi on valesti?' küsis ta kahtleval häälel. 'Ei midagi,' ütlesin ärritunult, 'lihtsalt väsinud, vist.' 'Rumal poiss' karjus mu isa läbi söögisaali. 'Milline nõrguke sa oled, sa ei tohiks kunagi oma lõksudele järele anda.' Tema pea läks punaseks. 'Mine oma tuppa, ma ei pea täna enam sinu nägu nägema!'

...

Ja nii lõppes minu päev üheksa korda kümnest. Ilma toiduta, oma tuppa lukustatuna. Mitte sõna otseses mõttes, uks on lukustamata, aga kui ma viimast korda üritasin välja lipsata... Kül maväri nad jooksid mööda selgroogu. Minu tuba ei olnud nii suur. Sinna mahtus vaevu kitsas voodi, kapp ja väike kirjutuslaud. Niipea, kui ma oma toa ukse enda taga sulgesin, nägin, et mu voodi oli tegemata. Ma ohkasin, hea meel, et mu isa seda ei näinud, tal oleks olnud veel üks põhjus mu peale karjuda. Pugesin oma tegemata voodile ja jõllitasin lage. Kuid kogu aeg käis mu peas vaid üks mõte, mida ma püüdsin end veenda: „See ei ole nii... Ta ei meeldi mulle...“.

Johannes

Olin juba mitu tundi merel seilanud. Zuiderzeel oli peaaegu võimatu üksi paati juhtida. Olin üle teki veerevate lainete tõttu läbimärg. Puude nirisemine kõlas nii, nagu võiks laev iga hetk puruneda. Varsti ma uppuksin! Aga... ma tegin seda oma õe Clara pärast. Ma pidin teda päästma, ükskõik mis ka ei juhtuks. Niisiis jätkasin pingutamist, et viia väike laev ohutult kaldale.

Clara

Ma avasin silmad ja vaatasin enda ümber. Olin kohutavalt maganud, oli külmavõitu. Vaatasin ringi ja ehmatasin. Ma ei olnud üldse oma toas! Ma olin lukustatud külmas toas. Üritasin ust avada. See ei õnnestunud, uks oli lukus. Järsku meenus mulle kõik, mis oli juhtunud. Mind oli viidud Kuinre isandate mõisasse. Seal ma nüüd olin... lõksus ja näljas. Olin solvanud kapteni poega, olin terve öö nutnud ja vaevalt, et olin magada saanud. Piraadid ärkasid ükshaaval üles, kui päike tõusis. Äkki suudan veenda üht piraati tooma mulle süüa? Võtsin selle mõtte kohe välja. Kõik piraadid on südametud ja ei annaks mulle kunagi süüa. Nad naeraksid mu üle külmalt ja paneksid mind veelgi rohkem kannatama, kui ma neid toidu pärast kerjama hakkaksin.

...

Nüüd oli juba peaaegu keskpäev ja mu nälg oli nii suur, et võisin iga hetk minestada. Ma olin terve päeva olnud lukus, millal nad mulle toitu toovad? Mõned piraadid tulid ikka ja jälle sama küsimusega: „Mida sa tead salajasest kaardist?“. Iga kord said nad minult sama vastuse: „Ma ei tea, millest te räägite. Ma ei tea midagi salajasest kaardist. Lõpuks olid nad loobunud minu küsimuste esitamisest ja keegi ei tulnud enam minu juurde. Keegi polnud mulle sel päeval toitu

toonud. Iga paari tunni tagant käis mu väike rott Henk piraatidelt toitu varastamas. Henk ei suutnud oma väikese kehaga palju võtta, aga vähemalt piisas sellest, et meie nälga veidi rahuldada. Loodetavasti tuleb keegi varem või hiljem ja toob mulle toitu, Henk ja mina ei suudaks niimoodi kaua vastu pidada.

Duco

Lamasin oma voodil, vahtisin lage. Tänapäev oli olnud kohutav. Mul polnud kunagi varem elus nii halba päeva olnud. Olin kõik kodutööd segi ajanud, kukkudes asju maha, põrkudes vastu seina ja rikkudes kodutöid muul moel. Ma mõtlesin kogu aeg sellele tüdrukule. Kuidas ma võisin olla nii rumal, et mulle meeldis tüdruk, keda olin tundnud vaid ühe päeva? Ma ei usu ka, et ma talle väga meeldin sellepärast, mis juhtus eelmisel päeval. Talle oli ilmselt antud süüa ja jäiselt külm koht, kus ta sai magada. Hingasin sügavalt sisse ja peaaegu automaatselt viisid mu jalad mind sinna, kus tüdruk oli. Olin toonud tüdrukule teki ja veidi toitu. Olin tema juurde jõudnud, ta vahtis aknast välja tähti täis taevasse. Ta nägi nii armastav välja, vaadates tähti. Tundsin kohe süütunnet, sest need plaanid, mis mu isal selle tüdruku suhtes olid, olid julmad. Kõndisin ettevaatlikult tema poole, sest ma ei tahtnud teda hirmutada. Tüdruk pöördus ja vaatas mind elutu pilguga. Mu süda hakkas kiiremini lööma ja ma võpatasin nagu hull. 'Ma... ma... ma... tõin sulle vahetusriided ja natuke süüa.' Tüdruk vaatas mind hetkeks hämmeldunult, aga siis naeratas. Ta hakkas kohe sööma, kui ma talle taldriku ulatasin, ja näis peaaegu unustavat, et olen seal. Istusin tema kõrvale. Tema kõrval istumine pani mind end turvaliselt ja soojalt tundma. „Mis su nimi on?“ küsisin. Ta kõhkles, kas öelda mulle oma nimi. Lõpuks vastas ta: „Minu nimi on Clara, aitäh, et sa tulid mulle toitu ja tekki tooma. Ja mis on sinu nimi, piraadipoiss?“ „Ma olen Duco.“ Lõpuks vaatas ta taevast eemale ja vaatas mulle tänulikult otsa. Ma vaatasin aknast välja taevasse. Jäin kangestuma, kui nägin, et oli juba pimedaks läinud. Mu isa oli andnud mulle korralduse, et ma oleksin enne pimedat tema juures. Ta tahtis minuga rääkida, kuidas tüdrukuga lood on. Tõusin kiirelt püsti ja läksin minema. Clara oli jälle üksi ja ma tundsin, kuidas ta pilk minule langes, kui ma minema läksin. Oli valus teda üksi jätta. Miks tundsin end alati nii soojalt sees, kui olin temaga koos? Ta ei saanud mulle meeldida... Ma lihtsalt ei suutnud.

...

„Kust sa jälle tulid? Mu isa ootas oma toa ukseavas. Isa arvas, et ma olin liiga kaua eemal olnud, ja enne kui ma seda märkasin, sain löögi näkku.“

Clara

Kuulsin, kuidas uksele koputati. Duco astus sisse. Olin maganud väga halvasti ölgkottidel. Tal oli kausitäis gordiputru ja puust tass. Duco nägi kehvasti välja. Tal oli must silm ja suur kriimustus käel ning ta lonkis veidi. Küsisin, mis oli juhtunud. „Isa peksis mind selle eest, et ma liiga kaua sinuga koos olin.“ „Miks see üldse probleemiks on?“ küsisin. 'Mu isa arvab, et ma ei tööta piisavalt palju,

ma pean ju kõike koristama, aga nii suures mõisas ja kõik on tolmu ja pussvõrke täis, kuidas ma peaksin seda üldse tegema? Mind koheldakse siin halvasti kõige eest, mida ma teen. Mulle on antud ülesanne siin puhtuse hoidmine, aga keegi ei hooli, nii et mul on plaan: mis siis, kui ma varastan kord võtme? Siis jookseme mõisast välja ja üles soisele maale ja siis näeme,“ ütles Duco, “aga ma pean nüüd tõesti minema, muidu saan jälle peksta.

Johannes

Ma astusin paadist välja ja hakkasin mõisa poole kõndima. Ma ei saanud paati mõisa juures silduda, sest muidu oleks mind kohe märgatud. Pärast umbes 2 tundi kõndimist, päike oli just loojunud, polnud see kaugel, aga kuna soo oli väga soine, võttis see väga kaua aega. Olin väga väsinud ja märg, kuid nägin räpaneeritud müüri mõisa. Mõisa keskel oli suur trepp ja 2 suurt ruudukujulist torni külgedel, ma nägin ümber maja valvureid. Üritasin ära kükitada, kuid üks väike, peenike poiss nägi mind lihtsalt. Üritasin minna tagasi nii kiiresti kui võimalik, aga sootuks ei teinud seda mulle kergeks. Poiss, kes mind nägi, ei rääkinud oma kaaslastele - haha lollakas. Ma jooksin ära, aga ta oli kiirem, ma ei osanud muud teha kui võidelda, aga ta oli suurem ja tugevam. Üritasin puu otsast kepi tõmmata, aga ma olin liiga hilja, ta andis mulle täiega kõrva taha löögi. Üritasin teda tagasi lüüa, kuid ta pööras kõrvale. Ta teeskles ja andis mulle täiesti ootamatu nurga. Olin raevus ja andsin talle täieliku löögi kõhtu, mis teda vihastas. Ma tõrjusin tema lööki, hüppasin üles ja lõin teda täiega nina peale. Veri purskas tema ninast välja. Jooksin lähima puu juurde ja ronisin sellele. Poiss püüdis mulle järele ronida, kuid ma olin kiirem. Ronisin üles ja istusin oksale, kuid ta tõmbas puuksa maha ja üritas mind välja lüüa. Ma haarasin oksa ja viskasin selle otse tema pähe, siis trampisin talle käega peale. Ta kukkus suure pauguga vähemalt 3 meetri sügavusele. Ta tõusis püsti ja jooksis pooleldi hüpatas otse tagasi suure maja juurde. Jäin hirmunult puu otsa, nähes üha vähem ja vähem, sest pimedus oli saabunud. Loodetavasti sain siin paar tundi magada, sest homme, kui valgeks läheb, läheksin Clara päästma.

Duco

Kaks korda päevas tõin Clarale toitu. Iga kord tekkis mul liblikad kõhus, kui nägin Clarat seal istumas. Ma ei suutnud seda veel üht päeva koos isaga läbi tõmmata. Iga kord, kui olin Clara juures käinud, oli ta mind karmilt karistanud. Mul polnud kunagi isaga hea olla, oli aeg põgeneda tema kurjade plaanide eest. Ma pidin välja mõtlema põgenemisplaani ja seda kiiresti. Ma võiksin Clara kaasa võtta. Ma võiksin koos temaga põgeneda. Ta oleks mulle abiks, et aidata mul põgeneda. Tõusin püsti ja Clara vaatas üles oma taldrikult, mille olin talle toonud. „Clara, me põgeneme sellest kohutavast kohast koos. Ma ei pea siin enam päevagi vastu ja sina lähed minuga kaasa. Ma olen viimasel ajal selle peale mõelnud ja nüüd olen selles kindel. Ma pean siit ära minema ja kuna sa oled väga tark, siis pead sa mind põgenema aitama. Clara oli mind kogu aeg tuimalt vaadanud. Ma kartsin, et ta võib pidada seda absurdseks ideeks. Ma mõtlesin välja

absurdseid asju, asju, mis kunagi ei juhtuks. Vaatasin Clarast eemale; see oli rumal mõte. Ma ulgusin talle, et ta unustaks selle ja tahtsin minema minna. Ta hüüdis mulle järele: „Kui sa kavatsed põgeneda, siis olen sees. Kas sul on juba idee, kuidas me põgeneda saame?”

...

John

Järgmisel päeval koostas plaani, kui jätkasin kõndimist mõisa poole. Esimene samm: ma hajutan röövleid. 2. samm: ründan selja tagant.

...

Pärast pikka kõndimist nägin midagi suurt. Hetkeks arvasin, et see on hallid puud, aga ei. Mõis oli tohutu suur. Ma olin seda valesti hinnanud. See oli uskumatu. Ma pidin välja mõtlema uue ja parema plaani. Esimene samm: ootan õhtuni. 2. samm: võtan röövlid tagant välja, nii et valvureid ei ole enam nii palju ja siis saan sisse minna. 3. samm: leian Clara üles ja siis tagasi laevaga. Kuidas ma saan teise laeva? Otsin Clara poole liikudes väikese kalalaeva. Pärast seda, kui olen plaani edukalt ellu viinud, olen ma päeva kangelane!

Ma pidin ootama kuni õhtuni. Et aega veeta, mängisin lõbusat mängu: kes selle värvi esimesena leiab, see võidab! Ma mängin üksi, seega esitasin endale küsimusi. „Kus on roosa värv? Ja ma otsisin ja otsisin ja magasin. Oli juba keset ööd, kui ma ärkasin. See unetu öö mõjus ikkagi. Öösel panin end valmis ja nägin, et seal olid valvurid, aga nemadki magasid. 'Heh, ma olen parem kui nemad.' Nii et ma ei pidanud inimesi välja viima. Hoidsin ikka veel mõnda aega vahti: „Kes teab, Clara võib ju ühel hetkel välja tulla?“. Siis ronisin teisele puule; ma võisin ju ikkagi väsinud olla. Ma ei olnud laisk, aga vaenlaste võitmiseks oli mul ikkagi vaja veel energiat koguda!

Clara

„Clara, mul on võti,“ ütles Duco. „Tule, me peame nüüd minema, aga sa pead ennast maskeerima, muidu tunnevad sind kõik ära. Siin, pane see selga. Ta ulatas mulle riidest püksid, mütsi ja mantli. Panin need selga ja me hiilisime mõisast välja. Maja on tohutu suur, siin vasakule seal paremale trepp üles, trepp alla, see oli tõesti labürint. Ma kartsin, et ta pani mind lõksu, iga nurga juures kartsin, et mind tapetakse. Siis lõpuks nägin ma siiski suurt tammepuust ust väljapoole, me kõndisime veel natuke, aga kahjuks oli meid juba nähtud. „JUHI!“ hüüdis Duco. Ma jooksin, kuid igalt poolt tulid mehed, mõned vehkisid noaga või mõõgaga. Vahel tuli üks mees mõõgaga ohtlikult lähedale, aga õnneks läks lihtsalt korda.

Pärast pikka jooksu hüppasime auku. Seal oli muda, aga see oli ainus võimalus, et mitte kinni jääda. Mul läks varsti täiesti külmaks. Ükskord läks asi väga pingeliseks, kui üks piraatidest jooksis vaid mõne meetri kaugusele kaevikust.

Pärast seda, mis tundus tundide kaupa, tundsimine, et nad on kadunud. Me trotsisime jälle edasi, aga ei! Nad ei olnudki kadunud. Me kuulsime neid jälle karjumas. Kuulsin Duco karjumist, ta

komistas.

„Jookse edasi, Clara!“ hüüdis ta. „Päästa end! See oli raske, aga ma pidin seda tegema. Ma jooksin edasi.

Hetk hiljem jooksis ta jälle mu kõrval, õnnelikult! Vahepeal olid jälitajad loobunud. Me jooksimise edasi, kuid siis hüppas keegi äkki puu otsast välja ja hüppas Duco peale. Ma ehmatasin ja lõin meest nii kõvasti kui suutsin. Aga siis kuulsin, et see oli Johannese hääl. Johannes? Mida ta siin teeb?

„Johannes! 'Kas see oled sina?' Ära pane tähele, me räägime hiljem. „JUHI!

Duco

Pärast pikka unetut ööd Zuiderzee kaldal otsustasin ma ülejäänud üles äratada. Eile õhtul oli meil kolmel pikk arutelu olnud. Johannes oli avastanud kaugemal mehitamata kogge. Me varastaksime selle paadi varahommikul ja üritaksime sellega Harderwijkisse tagasi sõita. See oli suur paat, mida me kolmekesi roolime, kuid me võtaksime oma riski. Alguses oli Johannes käitunud jäigalt ja eemaletõukavalt, kuid pärast seda, kui olin talle rääkinud oma kogemustest Kuinre lordidega, lubas Johannes mul oma paadiga kaasa sõita. Läksin Clara juurde, kummardusin ja sosistasin talle kõrva: „Hei, ärgu üles!“. Ta ei vastanud. Sosistasin uuesti ja raputasin teda vaikselt edasi-tagasi. „Heehee, ärgu üles. ÄRKA ÜLES! Clara ehmatas ärkvele ja vaatas mulle unise näoga otsa. Ka Johannes ärkas minu karjumise peale üles. Tormakalt tõusis ta püsti. „Miks sa nii karjud? Mis siis, kui nad meid kuulevad?“ „Nad ei kuule meid, nad on liiga kaugel,“ vastan. 'Tule kiiresti, me peame jõudma paati!' Me jooksimise paadi juurde. Paati jõudes ronisime kiiresti paati. Johannes tuli paati viimasena ja heitis köied maha. Ta roomas rooli taha ja hakkas sõitma. Paat kõigus. Laisked lained loksusid vastu paadikülge. Meid valdas tuulevaikus, kui tuul tundus üha pehmem ja pehmem. Vaikus ja rahulikkus muutusid kõrvalukustavaks, kui leidsime end tühjast ja sinisest merest. Vaikselt hõljusime edasi üle sinise mere. Johannes roolis, Clara ja mina olime tekil. Külge külge kõrval, vaadates sinist, kergelt pilves taevast meie peade kohal.

~~~

Mõne aja pärast purjetamist muutus meri rahutumaks. Lained läksid kõrgemaks, tuul tugevnes. See äratas mind, kuid Clara ei saanud midagi aru. Ta vajab rahu ja vaikust, seega lasin tal magada. Kõndisin Johannese poole. Tundus, et tal oli raske paati juhtida. Ükskõik mida ta ka ei proovinud, ta ei võitnud võitlust vee vastu. Johannes tegi rooliga järsu liigutuse, mis peaaegu põhjustas paadi ümbermineku. Johannes kukkus maapinnale. Nii ka mina, kivikindlalt puupõrandale. Valus tunne läbis mu käsi. Tõusin kohe uuesti püsti, et Clara järele vaadata. Et veenduda, et tal poleks valu. Et olla temaga koos, nüüd, kui meri oli nii metsikuks läinud. Et teda lohutada, kui ta seda vajab. Tegelikult lihtsalt selleks, et seal olla. Rahu ja vaikuse pärast, koos Claraga.

Clara

Ma ärkasin üles, et käsi on mu ümber mähitud. See ehmatas mind veidi. Uniselt vaatasin enda ümber. Seal lebas Duco. Tema käsi minu ümber. Ma arvasin, et seda ei juhtu kunagi, võib-olla ma lootsin seda. Duco teeskles, et magab. Minu liikuv keha andis talle aru, et ma olen ärkvel. Ta avas taas silmad. Ma nägin tema ilusates silmades ainult hirmu. See hirmutas mind. Väga hirmus. „Mis on?“ küsisin. „Lihtsalt jää rahulikuks, Clara,“ vastas Duco. „Mis on, Duco?“ küsisin uuesti, nüüd palju närvilisemana. Tuhanded küsimused tulid mulle pähe, kõik täiesti hirmust kannustatuna. Kas Johannesega oli midagi? Kas Ducoga oli midagi? Ja miks see mädanenud paat niimoodi kõigub? „Siin on suur probleem, Clara. Mis siis?“ Mu hääl kõlas pettunult, rohkem pettunult, kui ma tahtsin. 'Meri on väga metsik. Paat kõigub ja Johannes ei võida võitlust vee vastu. Me peame lahkuma, Clara,' oli Duco vastus. „Nii et sa lihtsalt lamaksid vaikselt mu kõrvale?“ „Ma mõtlesin, et sa võid vajada lohutust.“ „Ma saan sellega ka ise hakkama, Duco!“ „Clara, me peame Johannest aitama, ja seda KOHE! Duco nägi ehmunud välja, hullemini kui enne. Ta osutas mu selja taha. Närviliselt pöördusin ümber. Vesi imbus meie laevasse igast küljest läbi väikeste aukude või pragude puidus. Ma karjusin hirmust. Hämmastunult jooksin Johannese poole. Tõmbasin Duco endaga kaasa, mille tagajärjel oleksime peaaegu mõlemad ümber kukkunud. Nüüdseks ulatus vesi peaaegu mu pahklude kohale. Üritasin püsti tõusta, kuid jäin kinni. Olin vajunud läbi plangu. „DUCO!“ karjusin. Ta pöördus ümber. Tema nägu kahvatas hirmust. Ta jooksis minu poole, võideldes veega.

Duco

Vesi tuli üha kõrgemale ja kõrgemale. Hüüdsin Clarale: „Meil on veel üks päästepaat!!! Vesi ulatus nüüd meie põlvini, õnneks oli Johannes nüüd meiega. Seal on päästepaat, hüüdis Johannes. Ma vedasin nüüd Clarat kaasa, kes tugeva tuule tõttu vaevles jalul püsida. Laev hakkas nüüd tõesti tükkideks lagunema. Me jõudsim peaaegu sõudepaati, kui Clara äkki valjusti „AUW“ hüüdis. Terav puutükk oli Clara jalga lõikunud... See veritses. „Appi...“ ta ohkas. Üritasin teda aidata, kuid äkki ta jäi minestama. „John!!!“ hüüdsin ma. 'Ma püüan ta teadvusele saada, siis sa proovi see paat lahti teha.' Tõstsin Clarat üles, et ta ei upuks. Ta lebas nagu pruut minu süles. Vesi oli nüüdseks tõusnud üle meie keskkoha ja paadist hakkasid veel suuremad tükid lahti rebima. Johannes oli õnneks paadi lahti saanud ja kirus väikest paati: „Miks nad selle kuradi nii tihedalt kinni sidusid?“. Ta vaatas ka Clarat, kes oli ikka veel teadvuseta ja lebas turvaliselt minu süles. „Paneme ta niimoodi väikesesse paati, loodetavasti saab ta korda,“ ütles Johannes mulle. Johannes suutis väikese paadi koos sõukruvidega ja kõigega vette lükata ja aitas ta juba ettevaatlikult paati. Minu selja taga hakkas nüüd ka paat kokku vajuma, Johannes tõmbas mind väikesesse paati just piisavalt kiiresti, just enne kui asi hulemaks läks ja ma vette sattusin.

Clara

Tulin väikeses paadis koos Duco ja Johannesega teadvusele, nende näod minule suunatud. „Clara!!!“, hüüdsid nad mõlemad korraga. Ikka veel tundes, et kõik keerleb, aitasid nad mind üles.

Hakkasin taas tundma oma haava teravat valu. Kui ma vaatasin, olid nad juba Johannese särgiga haava kinni sidunud. „Kuidas sa end tunned?“ küsis Duco minult. 'Halvasti.' 'Külm.' Paadis lebas üks tükk mahapuhutud pappi, nii et Johannes ütles: „Võib-olla peaksime seda kasutama suureks tekiks, kuni saame uuesti soojaks. „Hea mõte!“ ütles Duco tagasi. Johannes haaras purje ja pani selle nende kolme peale. Lained ja tuul olid ikka veel üsna metsikud, õnneks ei ole paat veel purunenud.

Johannes

Clara oli Duco õlal magama jäänud, mitte väga üllatavalt väsinud oma jalahaava valust ja kõigist ohtudest, mida ta oli viimastel päevadel läbi elanud... Duco vaatas, kuhu poole peaksime minema. „Me peame suunduma kagusse,“ ütles Duco. Ta näitas seda, tema kompassis oli teise paadiga juhtunu tõttu pragu. „Õnneks mu kompass veel töötab,“ ütles Duco. „Õnneks jah,“ ütlesin ma tagasi. Duco juhiseid järgides hakkasin sõudma.

Duco

Clara ärkas vaikselt, kui ilus ta on, kui ta magab. „Ma võtan üle,“ ütlesin Johannesele. Johannes oli nõus. Johannes ja mina vahetasime kohad. Minut hiljem tuli Clara ja istus minu kõrvale. „Kas sa tunned end natuke paremini, Clara?“ „Jah, mul läheb natuke paremini, aga mu jala haav on ikka veel valus. „See saab korda, ma vaatan haava uuesti üle, kui me sinu ja Johannese koju jõuame,“ lubasin Clarale. Seejärel istus Clara mulle üha lähemale ja lähemale, kuni meie jalad puutusid kokku. Johannes oli magama jäänud. Järsku pani Clara oma käe mu jala ülaosale. „Clara?“ ütlesin närviliselt: „Täna sind, Duco, kõige eest, mida sa minu ja Johannese heaks tegid. „Kõike sinu eest...“ ütlesin kogemata valjusti välja. 'Duco...' ütles Clara. Ta vaatas mulle otse silma. Ma ei suutnud enam midagi öelda. Ma vajusin tema silmadesse. Ta tegi mind rahulikuks, kuid samas uskumatult närviliseks. Ma tahtsin teda. Ainult Clarat.

Clara

Me vaatasime teineteisele silma, siis puudutas ta mu põske ja hõõrus seda õrnalt. Ta tõmbas mind lähemale. „Duco...“ ütlesin uuesti, aga seekord närviliselt. Ta kummardus mulle lähemale. Meie näod peaaegu puutusid kokku. Siis ütles Duco ahnelt sosistades: „Ma armastan sind, Clara ja ainult sind. Ja ta suudles mind õrnalt, kuid kirglikult. Hetkeks oli kõik vaikne. Mu kõht oli liblikaid täis ja mu tähelepanu keskendus ainult temale. Ta oli see üks minu jaoks. Duco oli minu süda.

Johannes

Ma ärkasin üles. Olin ikka veel väsinud, kuid uinak oli mind aidanud.

Duco ja Clara istusid ikka veel üksteise kõrval. Midagi oli juhtunud, aga mul polnud aimugi, mis täpselt.

„Vaata, ma näen juba Harderwijki torni!!!“ hüüdis Clara äkki rõõmsalt. Taevasesse paistis

kõrgusesse kõrgel, tüveline Meie Naise kiriku torn. Isa oli alati väga uhke, et meil on kogu Gelderlandi kõrgeim kirikutorn. „Ja seal näen ma ka Kõrge ja Madalate Brügge väravaid kõrgumas! Clara ja mina istusime kergendatult paadi esiotsas, et saada veel parem vaade ähvardavale linnale. 'Clara, ma olen nii õnnelik, et saan varsti koju tagasi!' „Jah, mina ka!“ ütles Clara mu õlale toetudes, et oma valutavat jalga leevendada.

Seisin mõnda aega ja mõtlesin viimase nädala jooksul toimunule, röövimisele, Duco isale, sellele, kui raske oli olnud töö laevas ja sellele, et Duco polnudki tegelikult halb inimene. Lisaks sellele, umbes... „AUW

'Vabandust, et häirin teie unistamist, aga me peame tõesti kohe paadi kai külge siduma.' „Oleks tore, kui sa aitaksid natuke aega,“ ütles Duco. 'Sa ei oleks pidanud mulle jalga lööma,' raputasin tagasi.

Duco

K irjeldades kahest väravast kaugele vette ulatuvaid lautreid, taipasin, et ma ei olnud siin ise kunagi käinud. Nägin kaldal seisvaid tegelasi. Need olid inimesed, kes tegelesid tavaliste inimlike asjadega. Ma polnud kunagi nii väga aru saanud, kui ilusad võivad mõned kohad välja näha. Ma polnud kunagi nii palju tähelepanu pööranud ilusatele detailidele, alles siis, kui olin kohtunud Claraga, hakkasin nägema, mis ilusaid asju maailm pakub. Kuidas vesi lainetab, kuidas päike paistab ja kuidas pilved tuules liiguvad.

Me jõudsime üha lähemale ja lähemale kaile ning ma sain aru, et Johannes vahtis ettepoole. Lasin roolist lahti ja kõndisin Johannese poole. Andsin talle jalalöögi, et tuua ta tagasi reaalsusesse. Mind ei tänatud selle eest.

Johannes

Me jõudsime üha lähemale ja lähemale Brugge värava ees olevale kaile. Järsku hüüdis Clara: „Vaata, seal on ema!!!“. Tema vaimustus kandis üle Ducole ja minule. „Jah, see on ema!“ ütlesin rõõmsalt Clarale. Ema oli nüüd hõlpsasti näha. Nägin, kuidas ta lehvitas ja rõõmust nutis. Clara hüüdis uuesti ema poole, et näha, kas ta kuuleb teda veel. Me sildasime oma väikese paadi kai äärde. Clara ronis esimesena paadist välja ja komberdas ema poole nii kiiresti kui suutis, pisarad üle põskede voolamas. Ema ootas meid, samal ajal kui ka tema põskedel jooksid pisarad alla. Alguses kõndisin ma vaikselt üle muuli, kuid kui jõudsin lähemale emale, kes ootas värava all, ei suutnud ma vastu panna, kui jooksin tema poole, nagu Clara seda tegi. Kui ma ema juurde jõudsin, pani ka tema käe mu ümber. Pärast tugevat kallistust lasime teineteisest lahti. Ma värisesin jalgadel, mõeldes sellele, mis oli juhtunud, et siia sattuda. Duco seisis eemalt vaadates, kahtles, kas ta võib sellel kokkutulekul olla. Õigupoolest. Lõppude lõpuks oli ta vaenlane. Aga ikkagi oli see haletsusväärne. Ta lihtsalt seisis seal, olles üks. Nüüd, kui me olime teineteisest lahti lasknud, lähenes Duco aeglaselt meile. Clara kallistas teda. Me kõik kõndisime läbi linna tagasi

koju. Vahepeal vestlesime, täis adrenaliini pärast seda tagasisõitu. Rääkisime kõigest, mis juhtus. Iga jutuga laienesid ema silmad hämmastusest. „Seda kuuldes olen ainult õnnelikum, et sa tervena tagasi tulid,“ ütles ta. Ka mina olin seda. Tahtsin võimalikult kiiresti koju jõuda, et kõik see maha jätta.

Duco

Uks avanes aeglaselt. Clara ja Johannese ema lasid meid sisse. Kõik olid ehmunud. Minu isa! Minu isa tõmbas Clarat ja Johannese ema enda poole ja hoidis teravat nuga kaela. Ta tõmbas ta kaasa, lükkas ta toolile ja sidus ta käed tooliraua külge. Siis võttis ta riidetüki ja sidus selle naise suu ümber.

„Oh Duco igatahes...“ ütles ta mulle. Siis ütles ta: „See, et sa ei saa aru, mida kõike ma sinu heaks olen teinud ja kuidas ma sind aitasin. 'Mu poeg, kuidas sa ei näe minu armastust sinu vastu.'

'Kuidas kuraditosin, et sa otsustad liituda nende tagurlike inimestega.' Ma ei saanud oma sõnadest välja ja keegi ei öelnud midagi. 'Sa tead, mida ma tahan, Duco, ja ma hoolitseksin selle eest, et ma selle ka saaksin.' 'Ei,' on minu vastus.

'Mida sa räägid?' 'Ei,' kordasin ma, nüüd juba valjemini.

'Sa ei tapa kedagi, isa, ja sa ei saa ka seda saaki, mida sa tahad.' 'Arusaam, et sa oled ülemus, lõpeb täna.'

Isa lasi Clara emast lahti ja kõndis minu poole. Ta hoidis oma nuga teravalt mööda mu kaela. Siis ütles Clara äkki vaikelt ja samas läbitungivalt: „Duco, palun ära ohverda ennast.

Johannes

Duco seisis seal vastu seina, isa otse tema ees. Ma teadsin, et pean midagi tegema, aga mida? Pärast seda, kui Clara oli Ducole midagi öelnud, sosistasin talle: „Duco isa vaatab nüüd ainult Ducot, Sa võid ema toolist lahti siduda.“. Duco lohistati nüüd teise tuppa, isa karjus nüüd tema peale, siis kuulsime kuiva lamedate käte laksu löömist vastu nägu. Me kuulsime Duco ägamist. Ma jooksin välja isa otsima.

Duco

Ma polnud isa kunagi nii vihast näinud. Ta oli mind just laksu andnud ja karjus mulle nüüd näkku. Ma ei öelnud midagi. Mitte sellepärast, et ma kartsin, vaid pigem sellepärast, et ma lihtsalt ei teadnud enam midagi. Ta oleks pidanud olema minu isa, mitte barbar. Ta oleks pidanud minu eest hoolitsema ja mind armastama, andma mulle tõelise lapsepõlve. Aega, kus ma tundsin end hästi ja kus kõik oli lihtsalt normaalne. Elu, mida ma nii väga tahtsin, rikkus ta ära.

Minu isa ja mina vaatasime nüüd teineteisele otsa, ta oli lõpetanud karjumise. See on minu võimalus, mõtlesin ma. Ma lõin oma isa kõvasti näkku. Siis lükkasin ta maha ja haarasin noa, mis tal käes oli. Vaatasin talle veel kord otsa ja ütlesin talle: „Vabandust, isa.“ Ja ma torkasin talle noa otse südamesse.

Clara

Olin juba ema lahti sidunud. Kõik oli äkki vait. Vaatasin ümber toanurga, kus olid Duco ja tema isa, ainult et nüüd oli Duco isa põrandal lamamas. Surnud. Duco istus põrandal, seekord tõesti esimest korda pisarates. Mina ja ema läksime Duco juurde, et teda lohutada. Istusin Duco kõrvale ja hoidsin teda süles. Ema jäi mõneks ajaks meie juurde. Siis läks ta minema, et tuua Ducole jooki. „Kõik on hästi, Duco,“ ütlesin ma Ducole mõne aja pärast. Ema tuli tagasi ja ulatas klaasi. Duco istus ja jõi vett. Ta vaatas oma isa, kes ikka veel põrandal lebas. Tõusin püsti ja vaatasin ema, siis Ducot ja ütlesin: „Ema ja mina viime laiba ära, isa ja Johannes jõuavad ilmselt varsti kohale.“

Johannes

Ma olin isa leidnud. Ma kukkusin tema sülle. „Johannes, mu poeg! Ta võttis mind sülle. „Kas sinuga ja Claraga on kõik korras?“ küsis ta pärast seda, kui olin hetkeks tema süles. 'Ma selgitan sulle kõike, me peame võimalikult kiiresti koju tagasi pöörduma.' Koduteel seletasin kõike, millisesse olukorda mina, Clara ja Duco olid sattunud. Saabusime koju, uks oli avatud. Mina ja isa astusime sisse. Duco istus toolil. Ma tutvustasin isa Ducole. Siis küsisin Ducolt, kus Clara ja ema on. „Hetkel väljas,“ ütles Duco. „Ja su isa?“ küsisin siis. „Surnud,“ ütles Duco vaikselt. Istusin Duco kõrvale, loodetavasti aitab see natuke, mõtlesin. Isa liitus meiega. Järsku kuulsime virisemist. „Wankeltje!“ ütlesin rõõmsalt. „Wankeltje?“ küsis Duco üllatunult. „Meie väike tall,“ vastasin. Wankeltje jooksis sisse. Selle asemel, et minu poole kõndida, tuli ta otse Duco poole. Ta liigutas oma pead vastu Duco jalgu. „Milline armas loom!“ ütles Duco rõõmsalt. Ta silitas teda üle pea ja selja. Wankeltje jäi Duco juurde. Ma nägin, et Wankeltje oli Ducot tõeliselt rõõmustanud, nii et ma ei julgenud seda hetke segada. Möödus kümme minutit, kuulsin samme. See olid Clara ja ema. Nad tulid meie juurde istuma. Me arutasime omavahel läbi elatud raskeid päevi. Wankeltje istus ikka veel Duco juures, see aitas tal kergemini sündmustest rääkida. Meile kõigile oli olnud raske ja me kõik vajasime puhkust. Duco ütles äkki Clarale: „Me peaksime tegelikult vaatama su jalahaava ja seda korralikult siduma. Ema soovitas seda teha. Ta tõusis püsti ja viis Clarat teise tuppa, et vaadata jalahaava. Duco pööras nüüd oma tähelepanu minu ja isa poole ja ütles siis: „Ma pean teilt veel midagi küsima...“.

Duco

N a eraviisiline vestlus ilma Clarata, läksin ma tuppa, kus Clara ema oli nüüd valmis Clara jalga uuesti siduma. „Kas sul on hetkeks aega?“ küsisin Claralt. Clara kõndis minuga koos välja. 'Kas sa oled korras?' küsis Clara minult. 'Jah...' ütlesin ma. 'Kas me jalutame ringi?' küsisin siis. Clara oli nõus, ühel hetkel seisime kahekesi Vischmarktil. Me kõndisime veel lühikest aega vee poole. Me peatusime ja ma küsisin Claralt, kas ma võin temalt midagi küsida. „Muidugi, alati Duco,“ ütles ta tagasi. Seisin tema vastu ja võtsin mõlemad tema käed enda kätte. „Kallis Clara, sa oled kõige ilusam naine, keda ma olen kunagi kohanud. 'Sa oled armas, abivalmis ja sul on super suur süda.'

'Ei ole üllatav, kui ütlen, et ma armusin sinusse selle aja jooksul uskumatult.' Clara oli nüüd pisarates. Vaatasin sügavalt Clarale silma. „Kas sa tuled minuga abiellu?“ „Jah! Ütles Clara veidi liiga valjusti. 'Aga mida mu pere sellest arvab?' küsis Clara pärast vaimustust veidi leebemalt ja murelikumalt. 'Ma olen juba loa saanud, nii et sa ei pea selle pärast muretsema,' rahustasin Clarat. Kõndisime koos kättpidi koju tagasi. Sisse jõudes istusime kõik maha, et jätkata juttu kõigest, mis oli viimastel päevadel juhtunud, ja teatada Clara ja minu kohta uudised. **Röövimine Harderwijkis**

Harderwijk 1467

Clara

„Vaata, kus sa kõnnid, jobu!“ kuulsin oma venda eemalt karjumas. Sügavalt hingeldades jooksin valju hääle poole. 'Mida on Johannes nüüd teinud? Kui ma jooksin Madalasilla värava ees olevale muulile, nägin Johannest vaidlemas ühe karu mehega.

„Just sina jooksid mulle otsa, ulakas!“ ütles lihaseline mees mu ‚enesekindlale‘ vennale.

'Oh, ma mõtlesin, et võin sind selle raske kalatünniga aidata, see on sinu jaoks ilmselt liiga raske,' ütles Johannes pilkavalt. Ilma igasuguse kõhkluseta võttis ta puidust tünni üles. Nägin, kuidas tema pea muutus täiesti punaseks, higipiisad moodustusid tema otsaesisele. Tema silmadest nägin, kuidas tema enesekindluse sära kadus. Ta lasi tünni maha, mitte ainult kivipinnale, vaid ka meremehe varbale! Ta vaatas seda raevukalt, nagu suudaks ta selle laiali rebida. Oma kujutluses nägin isegi auru tema kõrvadest välja tulevat. 'Minu väike varvas!!!' Suur mees hüppas üles ja alla, haarates jalast kinni. Vihastusest peksis ta isegi sama tünni.

Nägin, kuidas ta koperdas venna juurde, raevukas pilk silmis: „Kas sa tead, mida ma veel suudan tõsta! Ta tõstis Johannese üles ja viskas ta Zuiderzee vette. Nägin, kuidas meremees pärast venna vette viskamist minu poole kõndis. Murelikult müristas mees mulle: „Mida sa vaatad, neiu! Seisin nagu juurdunud, ja kui olin kindel, et ta on kadunud, nägin, kuidas mu vend paiskub, et vee peal püsida; ma pidin ta päästma! Niisiis tormasin tema suunas. Ta haaras mu väljasirutatud käest kinni ja ma aitasin ta veest välja. Pärast seda, kui Johannes oli tagasi kai ääres, tormas ta minule otsa vaatamata ja muheldes minema. Nägin maas lebavat mündi ja otsustasin selle üles võtta. Kui ma seda lähemalt vaatasin, nägin ratsanikku hobuse seljas, mõõk käes. Ma heitsin pilgu meremehe poole. Ta kaevas taskutes ja vaatas murelikult ringi, nagu otsiks ta midagi. Me astusime silmakontakti. Läksin põgusalt minema, kui peitsin mündi oma mantlitaskusse. Kiirendasin sammu, et Johannesele järele jõuda.

Johannes

Kui ma ja mu õde Clara koju jõudsime, oli õhtusöök juba valmis ja meie taldrikutele kallatud. Ma tundsin kergelt kõrbenud kartulite lõhna juba enne, kui ma majja astusin. Ema ei olnud parim kokk. Niipea, kui me laua taha istusime, küsis ema kohe, miks ma nii märg olen.

„Ma päästsin uppunud lapse veest,“ ütlesin ma. Väike valge vale, see peaks ju võimalik olema?

Aga muidugi pidi Clara jälle minu „kangelase hetke“ ära rikkuma.

„Ta visati vette,“ karjus ta läbi.

Isa ja ema hakkasid naerma ja ma tundsin, kuidas mu põsed hõõgusid.

„Sööme,“ ütlesin ma, mässides oma kastme läbi kartulite.

„Kas keegi veel midagi seikluslikku koges?“ küsis ema. See vaikis. Isa võttis paar suutäit kartulit, enne kui midagi ütles. 'Ma kuulsin, et paljud kaupmehed on Kuinre isandate poolt tänapäeval häiritud. Eile, kui ma Vischmarktil käisin, öeldi mulle isegi, et Corneliuse väärtusliku heeringalasti võtsid need räbalased ära! Kui see hakkab kaubandust mõjutama, siis on meil tõepoolest probleem. Harderwijk jääb ilma paljudest olulistest toodetest. Enne, kui te seda märkate, on neil kogu Harderwijki kaubavahetus käes!

„Siis minge nende vastu võitlema,“ vastas ema. „Ma lähen eesotsas!

Clara ja mina tulistasime naerma. See oli tõesti ema kommentaar. Ema oli alati valmis seiklusteks ja alati, kui oli midagi teha, oli ema eesotsas.

Isa, kes oli vaiksem, raputas pead. „Sa ei saa. See on liiga ohtlik.

„Nad ei tule ju Harderwijkile, need piraadid? Clara püüdis kõlada karmilt, kuid ma kuulsin, et ta oli pinges.

„Muidugi ei tule nad. Sa ei pea muretsema. Sa oled siin turvaline, Clara,“ rahustas isa teda.

„Ja kui midagi juhtub, tulen ma sind päästma!“ lisas ema.

...

Clara

Aeglaselt avanesid mu silmad pärast valju karjumist, mis kostis altpoolt. Väljast kuulsin, kuidas kirikukell kolm korda helises. Kell oli kolm hommikul. Miks inimesed ikka veel sel kellaajal vaidlesid? Vaatasin oma voodi kõrval olevasse koppi ja nägin, et mu rott Henk oli samuti üles ärganud. Ta nägi oma väikestest habemestest silmadest uimastatult välja. Ta nägi imearmsalt välja. Henk oli selle roti lapselaps, kes mu emal kunagi oli. Ka tema oli nende suurel seiklusel kaasas olnud. Ka seda rotti oli kutsutud Henkiks. Ema polnud kunagi olnud väga loominguuline nimede osas. Pärast Henki järeltulijaid Piet, Koos, Pieter ja Willem oli ta selle roti jälle Henkiks ristunud. Mõnikord võisin hinnata, et mind kutsutakse Claraks ja mitte Johannaks, kuigi see oli tingitud peamiselt sellest, et isa ei tahtnud Johannes ja Johanna nime.

Henk vingus ja kohe pärast seda kuulsin altpoolt järjekordset karjumist. Tõusin voodist välja.

Tahtsin seda asja lähemalt uurida. Nii vaikselt kui võimalik, püüdsin alla hiilida, kuid nagu alati, unustasin, et keskmine trepp nagiseb. Seisin paigal, hirmust kangestunult. Kas isa ja ema kuulsid mind? Hääled lakkasid korraks. Hoidsin südant kinni, kuid kui karjumine jätkus, võtsin rahulikult hinge. Rannik oli selge. Kõndisin edasi ja varjusin ukse taha. Kuulsin ema valju häält.

„Kees, sa pead nüüd tõesti midagi ette võtma! Võta nad kätte, need kelmid!

Aga see on ohtlik!“ karjus isa tagasi. Ta rääkis vaikselt kui ema, kuid siiski valjemini kui tavaliselt. Isa oli tavaliselt väga tagasihoidlik, mis siin üldse toimub?

'Mis siis? Mis on tähtsam, sinu rahva turvalisus või enda päästmine?

'Aga mina olen ka tähtis!'

'Sa ei ole ju see hea väike linnapea poeg, kes varemgi, eks ole? See valmistab mulle pettumust, Kees.

'Hea küll, hea küll. Ma teen midagi. Hetkeks valitses vaikus. 'Kas ma pean tõesti minema ja võitlema nende...'

Kurat küll! Ma tundsin kurgus kihelust. Üritasin anda endast parima, et seda peatada, aga ma ei suutnud. Ma kõhisin. Ma ei kuulnud ema viimaseid sõnu ja mu süda hakkas veelgi kõvemini peksma. Kas nad olid mind kuulnud? Ma ei suutnud saatust kaks korda usaldada ja jooksin nii kiiresti kui võimalik tagasi üles. Seekord ei unustanud ma siiski keskmist astet vältida. Õnneks, sest ma arvan, et isa ja ema olid mind kuulnud. Ema sammud kõlasid trepil, ma kuulsin, kuidas astmed nirisesid. Tõmbasin oma padja üle pea, just enne kui uks avanes.

„Kas sa magad, Clara?

Ma ei suutnud ema magusale häälele vastata ja püüdsin hingata nii rahulikult läbi, kui suutsin.

„Magage hästi, kullake. Ma armastan sind. Uks sulgus. Kuulsin, kuidas ta kõndis Johannese tuppa ja esitas seal sama küsimuse.

Ma lamasin sel ööl pikalt visklemas ja pööreldes, mul oli palju mõelda. Kellega peab isa tülitsema?

Miks nad tülitsevad? Ja ohtlikud? Mis on ohtlik?

Kell neli-kolmkümmend neli oli viimane, mida ma kuulsin, enne kui mind hommikul äratas Johannes, kes tuli lärmakalt minu tuppa. Vennad...

Johannes

Järgmisel hommikul kõndisin koos Claraga tagahoovi, nagu me iga päev tegime. Seal seisis väike aed, kus oli Wankeltje, meie väike tall. Ma söötsin teda, samal ajal kui Clara teda silitas. Andsin talle veidi rohtu ja värskelt korjatud maitsetaimi. Leidsime Wankeltje kuus kuud tagasi kõitesse takerdununa. Ta oli vigastatud ja ei saanud enam kõndida. Me võtsime ta koju ja sellest ajast peale oleme Claraga tema eest väga hästi hoolitsenud. Meie vanemad olid algul veel veidi vastumeelsed, kuid nüüd on nad täiesti veendunud. Wankeltje on tõesti saanud meie pere osaks.

Ma vaatan Clarat, kui ta lammastega mängib. „Homme on õllefestival, eks ole, õde? Kas sa juba ootad seda?“ küsin temalt. „Lihtsalt ole ettevaatlik, et sa ei joo liiga palju õlut peol Johannes, ma kuulsin, et seal on eelmistel aastatel palju halba juhtunud!“ vastas ta. Ütlesin talle, et ta ei pea muretsema, et ma olen täiskasvanud mees, kes oskab end hästi kontrollida. Ta puhkes naerma.

Clara

Kui Johannes ja mina olime teel kooli, ei tahtnud ta lõpetada õllefestivalist rääkimist: Maria Lichtmis. Igal aastal 2. jaanuaril Harderwijkis söövad meie kooli vanemad lapsed koos õhtusööki ja

kannu õlut. Johannes jätkas: „Ma ei jõua ära oodata kogu seda maitsvat toitu ja jooki.

Kui me kooli jõudsim, ootas meid juba kogu meie klass. Me kavatsesime koos jalutada Brouwerssteegi juurde. „Noh, nüüd oleksime peaaegu ilma sinuta ära läinud,“ ütles meie õpetaja. Kiiresti liitusime Johannes ja mina grupiga. Mida lähemale me Brouwerssteegile jõudsim, seda paremaks muutus õhkkond. Kõik ootasid seda juba põnevusega. Seal olid laudade read täis pannkooke, suppi ja liha. Muusika mängis vaikselt ja tuled põlesid eredalt. Ma ei suutnud oma silmi uskuda. Johannes jooksis kohe õlletünnide poole. Ma jooksin talle järele, raputades pead. Ta oli kohe järjekorra eesotsas. Võidukalt pöördus ta minu poole, käes täielik kruus õlut. „Ei, aitäh, härra, ma ei joo õlut,“ ütlesin, kui mees mulle klaasi pakkus. Mul oli kõigest sellest, mis seal oli, küllalt.

Päeva edenedes ei tundnud ma Johannest enam ära. Ta oli muutumas kiuslikuks ja agressiivseks. 'Clara, palun proovi! Ära ole nii igav!!!' ütles ta mulle, hoides oma klaasi mu näo ees. 'Sa oled juba liiga palju joonud, Johannes. Ja ma ei taha, kas seda on nii raske mõista? Sa mõtled ainult iseendale,“ vastasin ma. See ei meeldinud talle väga. Ta vaatas mind veel paar sekundit ähmaselt ja tardus siis lõõdult minema.

Olin veidi segaduses, kuid otsustasin teha parima, mis võimalik. Ainult et kui ma oma pannkooki hammustasin, kuulsin äkki karjumist. Ma tundsin Johni hääle ära. Tõusin püsti ja vaatasin ringi. Siis nägin Johannest meie peremehega vaidlemas! Johannes karjus igasuguseid asju, millest ma enamasti aru ei saanud. See, mis järgmisena juhtus, šokeeris mind. Johannes lõi peremeest! Kuidas ta võis seda teha? Ma jooksin tema juurde ja haarasin tal käest kinni. „Mida sa teed? Miks sa ei suuda kunagi normaalselt käituda?“ ütlesin talle vihaselt. Johannes puhkes nutma. „Ma ei tahtnud, tõesti ei tahtnud,“ ütles ta pisarate vahel. Peremehe ees palusin pikalt vabandust: „Mul on väga kahju, mu vend jõi liiga palju õlut. Ma olen kindel, et ta ei tahtnud seda nii. Siis viisin Johannese koju, aga nii lihtne see polnud. Ta kõhkles ja oleks paar korda peaaegu ümber kukkunud.

Johannes

Löögiga viskas peremees kirja minu ette lauale. 'Ole vaid õnnelik, et ma ei võtnud seda õnnetut lindu küünlapäevale, muidu oleksin selle juba ammu sinu väärarusaamasse visanud! Ja muhu ainult suurendaks su nägu! Süütunult vaatasin oma jalgu, kartes näha õpetaja tegelikku pilku. Miks kuradi pärast olin ma seda teinud? Kui inimesed üldse teada saaksid, et ma olin omaenda õpetajat lõõdud, oleks see mu vanemate mainele katastroof. Veelgi enam, minu suurim hirm oli mu vanemate reaktsioon. Mida nad sellest arvaksid? Kas nad ajaksid mind kodust välja? Liiga palju küsimusi tiirles mu peas, maailm mu ümber vaikis isegi intensiivsest mõtlemisest.

'KAS SA OLED TÄHELEPANELIK, KULLAKE! Ma üritan sulle siin midagi selgitada, aga sa unistad päevinäinud! Meil ei ole praegu aega oma tõelise armastuse peale mõelda, eriti kui ma sind siin musta silmaga vaatan! Mind äratas mõtetest põrutusega minu karjuv õpetaja. „Vabandust, õpetaja! Kindlasti saame hiljem teepidu pidada ja rääkida minu tõelisest unistuste naisest?“ naeratasin. Kuid kahjuks ei suutnud meister selle üle naerda ja hakkas mind veelgi vihasemalt vaatama. Tema pea muutus erkpunaseks. 'Parem ole ettevaatlik, noormees, muidu saad minult lähiajal hunniku karistuse tööd! Ma teavitan su vanemaid sellest, millist pahandust sa siin teha julged, ja kindlasti tuleb juttu. Ära julge seda karistustööd mitte teha, muidu pead sa veel kokku puutuma kellegagi, keda sa ei tahaks kunagi tunda. Nüüd aga minge välja! Kiiresti haarasin kirja, mis lebas peremehe puust laual. Kiiresti kõndisin koolist välja.

Kohe, kui astusin sammu Heerwegil, tundsin külma tuuleõhku vastu oma sooje põski; justkui hoiataks talv mu süüdlaslikku kuju, et kevad ei kesta kaua, kui ma nii edasi käitun. Kogu mu keha läbis külmavärinad; tahtsin selle külma eest ära pääseda. Mu sammud kiirenesid veelgi rohkem kui varem. Sinna ma läksin, koju, kus kaminasoojus tundus nagu perekonna embus. Aga kas see soojus oli seal?

„Ole rohkem nagu su õde,“ hüüti mulle siis peale. Aga minu nimi ei olnud ju Clara? Ma olin Johannes, eks ole? Ma teadsin ise, et ma ei olnud oma tegudega alati kõige targem, selle kallal pidin veel tööd tegema, aga mõnikord muutusid mu mõtted mustaks ja ähmaseks. Ma ei mõelnud, nii et ma lihtsalt järgisin nende mõtete teed, mis mind siia tõi; teed, mis oli täis kahetsust ja valu. Minu tegude motiivid olid üsna ebaselged, mitte ainult teistele, vaid ka endale. Kahetsus, see oli midagi, mida ma sageli tundsin, kuid mida ma ei suutnud oma vanematele väljendada. Sellest rääkimine ei olnud midagi, mida nad tegid, sest alati oli see Clara see, Clara see, mitte kunagi John. Nii et minu plaan oli näidata, et ma olen seda väärt ja et ma võin ikka veel teistele head teha. See aeg pidi alles tulema.

...

Külmast värisedes panin karistustööd enda ette sooja maja põrandale. Kuidas ema ja isa reageeriksid, kui nad seda kirja näeksid? Mida lähemale ma elutuppa jõudsin, seda raskem oli öelda, mis oli juhtunud. Järsku peatas mu kiiresti peksva südame minu kõrval olevast toast kostnud ema karjumine. „JOHANNES, MA KUULEN KÜLL, ET SA OLED SIIN, NÜÜD POTTISUU TULE SIIA, SEST SUL ON SELGITUSI ANDA, NOORMEES! Oh ei, kas nad juba teadsid sellest? Kuidas võis peremees seda nii kiiresti edasi anda? Ei, see oli täiesti välistatud. Või oli see naabrus, kas nad olid mu tegevust märganud ja selle kohe edasi andnud? Tagasihoidlikult kõndisin elutuppa, kartes, milliseid tagajärgi need teod kaasa toovad. Kui ma üles vaatasin, nägin enda ees mitte ainult pettunud ema, vaid ka Clarat. Clara. Kas ta oli kõike edasi andnud? Mul oleks pidanud olema õigus näidata ka oma vaatenurka, aga ei, Claral on alati õigus, eks ole? „Ma kuulsin Claralt

kõiki asju, mida sa oled valesti teinud, noormees. See ei saa nii jätkuda, ma olen kogu selle pahandusega täiesti läbi. Ma ju ei kasvatanud sind niimoodi üles? Mida ma tegin valesti, et kasvatasin nii armsast pojast vikatimehe? Mida isa sellest arvab? Mida arvab linn? John, mõtle lihtsalt! Ole nagu sina nii-“ Viha tõusis minus, peamiselt seetõttu, et mul oli eelaimus, et ta karjub mulle jälle sama asja peale. „MA, MA EI OLE CLARA, KAS SA IKKA VEEL EI TEA SEDA NÜÜDSEKS? Ma tean, et ma ei mõtle alati nii nagu ta ja ei ole nii täiuslik kui su tütar, ema. Aga kas sa võiksid mind ükskord ära kuulata? Ma ei ole suutnud isegi seletada, kuidas kogu see olukord tekkis ja mis mul sel hetkel läbi käis. Need on asjad, mida Clara ei suuda seletada. Kas see on nii raske, et sa kuulaksid oma niinimetatud rumalat poega ükskord ära? Tead, see kõik ei ole oluline, sest sa nagunii ei kuula, mida ma ütlen. Olge lapsevanemana oma lapsele kangelane, see kangelane, kes te olite, kui tõite kirjaga Harderwijkile rahu, või on see liiga palju palutud? Mu silmis hakkasid pisarad voolama. „Ema i- i- ma tahan, et sa kuulaksid ja teaksid, et minu nimi on John. Ka mina olen ainult inimene. Soolased tilgad veeresid õrnalt mu soojadel põskedel alla. Ma ei suutnud seda enam taluda. Ilma mõtlemata jooksin üles oma voodisse. Seal peitsin end linade alla. Isegi mu voodi ei võtnud ära seda külma, mida ma sel hetkel tundsin, lumi kogunes mu pähe aina edasi, kuni ma ei näinud enam valgust.

Clara

Kalalõhn täitis mu ninasõõrmed. Nami! Õnneks oli ema juba laua katmisega valmis, nii et ma ei pidanud aitama. Läksin otse laua juurde. Johannes istus juba seal. Nii et ta oli lõpuks ometi oma toast lahkunud. Tema silmad olid punased. Isa ja ema olid ikka veel pirtsakad. Keskendusin kalale - et ma ei neelaks veel üht tera alla, nagu eelmisel korral -, samal ajal kui nad sõnatult silmadega vaidlesid. See tekitas minus ebamugavust ja ma vaatasin Johannese poole, et saada tuge, kuid ta ei saanud midagi aru. Ta vaatas ikka veel oma taldrikut, ilma sõnagi ütlejata. Isegi kui ta oleks aru saanud, kui ebamugavustunne mul oli, ei oleks ta mind ehk aidanud. Ma poleks siis isegi vihane olnud. Ma ei oleks pidanud teda nuhkima. Loodan, et ta annab mulle varsti andeks... Kui ma istusin ja mõtlesin meie enda vaidlusele, muutus isa ja ema vaikne vaidlus kuuldavaks.

„Kees, see laev... Sa pead tõesti midagi tegema. Ema kõlas vihaselt.

'Me ei tea isegi, kas see on tõesti kahjulik!'

'Sellepärast sa peadki seda uurima!'

Milline laev? Ja mis võiks olla kahjulik?

Järsku jäi ema vait. Siis vaatas ta isale pahaselt otsa. Kui ta oleks olnud kass, oleks ta küüned välja lõõnud ja teda kratsinud. „Kui sa homme uurimist ei alusta, lähen ma ise sellele laevale.

Isa möönis. 'Okei. Ma alustan seda homme.

Ema näis kergendatult, mis tegi mind õnnelikuks, kuid ma olin siiski närvis. Mis kuradi asi siin toimub? Kas ma peaksin muretsema?

Me sõime edasi. Kui kõik toidud olid valmis, koristasime Johannes ja mina laua ära, samal ajal kui

isa ja ema läksid oma klaasidega gini välja.

Johannes

Bonk, bonk, bonk „Huaagh. Ma ärkasin paugutamise peale üles. *Bonk, bonk, bonk* Ma jooksin alla, püksisääred ja kõik.

Bonk, bonk, bonk

Jah,jah...“ Avasin ukse ja nägin ainult eeslit, kellel oli kiri seljas. Kirjas oli kirjas: *Schippersi perekonnale*. Mõtlesin vaikselt, et miks nii salapärane. Mu vanemaid polnud kodus. 'Võib-olla peaksin seda Clarale näitama.' Kõndisin trepist üles ja mööda koridori Clara toa poole. Avasin ukse ja nägin tühja voodit. 'Võib-olla on ta väljas.' Kõndisin tagasi alla, et toitu saada, kuid nägin Clara mantlit riidepuudel. „Ta ei lähe kunagi ilma mantlita välja, sest muidu saab ta „külmetada“. Ma kõõritasin. 'Mida kirjas on kirjas?' 'Kus on Clara?' 'Miks on aas minu maja ees urineerimas?'

Minu otsus oli tehtud... Ma avan kirja!

Kirjas oli kirjas:

"Lugupeetud perekond Schippers,

Me oleme röövinud teie tütre.

Kui te tahate oma tütre tagasi, peate meile andma kogge peidupaiga kaardi koos vürtsidega.

Tervitused,

Kuinre isandad

Minu esimene reaktsioon oli segadus. Clara röövitud? Minu õde? Clara oli nii kõva, et ta ei laseks end lihtsalt röövida. Võib-olla oli ta peksta saanud? Hingamine muutus äkki väga raskeks. Ei olnud aega kaotada. Ma pidin kohe minema!

Clara

Kauguses kuulsin linnulaulu. Avasin aeglaselt silmad. Heledad valguskiired panid mu pea valutama. Puitpõrand, millel ma lamasin, kõigutas mind õrnalt edasi-tagasi. Üritasin istuda, kuid peatusin poolel teel, sest mind valdas iivelduse laine. Mõne sekundi pärast istusin püsti ja püüdsin ümbrust tajuda. Vaadates vasakule, nägin paari pikka jalga. „Võta rahulikult, meil on kogu aeg aega,“ kõlas minu kohal sarkastiliselt. Nii kiiresti kui mu keha lubas, tõusin püsti. Minu ees seisis pikk, pruunide lokkidega poiss. Kui ma teda vaatasin, märkasin esimesena tema kõverat nina. See pidi olema murtud, kuid polnud väga kenasti paranenud. See kõik võttis poisil veidi liiga kaua aega ja enne, kui ma sellest aru sain, olin jälle põlvedel, põskedel põletustunne. Ta lõi mind laksu. Sisimas hakkasin vihastuma, KUIDAS ta julges! Kiiresti tõusin uuesti püsti, valmis teda tagasi

lööma. Kuid just enne, kui mu käsi tema põske puudutas, nägin tema ootavat pilku meie kõrval seisva suure mehe suunas. Mees noogutas poisile heakskiitvalt, enne kui kõndis meist mööda, üle laevaplatvormi, mis juhatas teda laevast välja. Ma kortsutasin kergelt kulmu, kummaliselt käis läbi mu mõte.

Pärast umbes kümneminutilist jalutuskäiku paadist, jõudsime suure mõisa juurde. Meeste rühm, kelle järel ma kõndisin, sisenes hoonesse ükshaaval. Hämmastunult vaatasin ringi. Mul polnud aimugi, mida teha. Minu taga olev poiss, see, kellel oli kõver nina, torkas mulle selga, kui ta ohkas. „Kiirustamine ei ole just sinu tugev külg, eks ole? Kiiresti kõndisin meeste taga majja, mis idiot, mõtlesin silmi pööritades. Vahetult enne lävepaku ületamist langes mu pilk uksele olevale logole. Peatusin järsku kõndimise ja vaatasin logo suurte silmadega. Olin seda varemgi näinud... Kui meister rääkis koolis Kuinre lordidest, oli ta näidanud täpselt sama logo. Tundsin, kuidas poiss mind majja sisse lükkas, kui ta sisemiselt pahvatas. Komistades üle lävepaku, püüdsin oma mõtteid korrastada. Lords of Kuinre... Ma olen heas segaduses.....

Johannes

Teadsin, et mul pole aega raisata, aga kuhu ma peaksin minema? Otsustasin minna Zuiderzee kaile. Võib-olla leian sealt paadi, et minna selle paadiga Clarat otsima. Aga... ma ei saanud üksi paati juhtida, mul oli vaja meeskonda. Siis otsiksin palgasõdureid. Läksin läbi väikese, kitsa allee selle räuskava baari poole, kuhu mind kunagi ei lubatud.

Läksin sisse täis uhkust ja hüüdsin: „Kes tahab minuga, suure Johannesega koos unustamatule reisile minna!“.

Keegi vastas: „Millise hinna eest?”

Ma sattusin paanikasse, miks ma peaksin maksma lojaalse meeskonna eest?

Ütlesin: „2 gulda inimese kohta!”

Kõik naersid mu üle. 'Ma peaksin oma pakkumist tõstma, sest see on vaid pool sellest, mida tööline tavaliselt päevas teenib.

'Ma tõstan oma pakkumist 100 miljardini inimese kohta!'

Kõik tulid minu juurde ja hakkasid mind üles tõstma, nagu oleksin ma nende kannatuste päästja!

Olin õnnelik, kuni sain aru, kuidas ma kunagi saan 100 guldenit ühe meeskonnaliikme kohta?

Üks palgasõduritest nurises ikka veel. Ta ei tahtnud nii kaua kodust eemal olla, aga ma mõtlesin selle peale ja mul oli ainult üks asi, mida öelda: „Pardal on õlut!“.

Jätsin oma meeskonna laeva juurde ootama ja jooksin koju, et vanemate seifist raha kätte saada, aga kus on võti? Mõtlesin palavikuliselt ja siis meenus mulle. Ema hoidis võtit alati isa väikeses lauas. Otsisin võtme üles ja avasin seifi. Haarasin kiiresti ... kuldmündid meeskonnale ja ... mündid tonnide õlle eest, mida olin lubanud.

Pärast raha võtmist jooksin laeva juurde, mille laenasin ilma loata - mul oli muidugi hea põhjus - ja tervitasin oma meeskonda. Aga kui ma neile raha üle andsin, jooksid nad minema! Miks? Ma sattusin veelgi enam paanikasse ja mõtlesin. Kas ma peaksin nüüd uue meeskonna otsima või peaksin ma ise minema?

Pärast mõnda aega kestnud askeldamist märkasin mehitamata väikest laeva. Olin juba piisavalt raha kulutanud, nii et jõudsin järeldusele, et laenan laeva ajutiselt ja tseremoonitsemata. Kaptenil ei oleks midagi selle vastu.

Clara

Oli juba peaaegu õhtu. Sekundid möödusid kohutavalt aeglaselt. Kui kauaks ma pidin siia jääma? Järsku kõndis minu poole poiss, see kõverninaise poiss, kes mind varem oli võtnud. Ta hoidis käes taldrikut, millel oli määrdunud lima. Ta pani taldriku minu ette. Poiss nõjatus vastu seina ja vaatas mind. Ma vaatasin toitu, see nägi välja, nagu oleks selles mädanenud kala. Toit haies kohutavalt, ma pidin end tagasi hoidma, et mitte oksendada. Kas see rumal poiss ootas, et ma seda vastikut toitu sööksin? „Mida sa tahad?“ küsisin. Poiss ei öelnud midagi ja vaatas mind endiselt sama lolli pilguga. 'Kas sa ootad, et ma seda rämpsü sööksin?' Ta naeratas ja liikus lähemale, mu süda hakkas kiiremini lööma. 'Õnnetu tüdruk, see on kõik, mida sa saad. Kas ma võtan seda uuesti?' Vaatasin teda, lähedalt nägin, et ta näol oli paar armi. Ta nägi välja umbes minu vanune. Poisil olid sügavad pruunid silmad. Ma pidin midagi välja mõtlema, et teda kõrvale juhtida ja minust eemale saada. Mul tekkis mõte ja mul oli vastik, kui ma üldse selle peale mõtlesin. Võtsin sügavalt hinge ja ütlesin: „Sa oled päris armas, selleks, et poiss on kõver nina. Ta vaatas mind esialgu hämmeldunult ja hakkas ebamugavalt eemale vaatama. Kui ta ära vaatas, oli mul võimalus proovida põgeneda. Lükkasin poisi kõrvale ja jooksin ukse juurde, lootes põgeneda. Üritasin ust avada, kuid see ei avanenud. Oh ei, see ei ole hea! Ma lükkasin, trügisin ja tõmbasin uksele. Mitte midagi, uks oli lukus. Poiss, keda olin ümber lükanud, tõusis püsti ja haaras mind käest. Ta lükkas mind kivi kindlalt tagasi, lüües mind kõvasti maasse. „AI, SEE TEEB HAIGET, RUMAL POISS! Ta naeris ja vaatas mind pikalt: 'Ma arvan, et sa ei söö, aga ära usu, et ma järgmine kord midagi süüa toon. Minu kannatlikkus ei kesta igavesti, kui sa ei taha kuulata, pead sa lihtsalt kannatama. Poiss tõstis taldriku üles ja viskas räpase kama põrandale. Ta kõndis irvitades minema. Olin jälle üks, toa sügavas pimeduses. Hakkasin nuttuma ja pisarad jooksid mööda mu põski alla. Mind on röövitud ja mul pole süüa. Mida ma peaksin tegema, et end sellest jõugust välja saada?

Duco

„See ei ole nii, see ei ole nii, see ei ole nii, see ei ole nii. Ma sundisin end seda peas pidevalt kordama. 'See ei ole nii, see ei ole nii,' mõtlesin oma peas, kui avasin söögisaali ukse. 'See ei ole nii, see ei ole nii,' kummitas mu mõtetes. Vahepeal nägin, et mu isa tõusis püsti ja kõndis minu

poole. Minu isa. Kogu selle operatsiooni taga olev peamõtleja. Kuinre isandate ülemus. Keegi polnud temast targem, tugevam või parem. Vähemalt... ta ise arvas nii. „See ei ole nii.“ Enne, kui ma sellest aru saan, ütlen ma selle valjusti välja. Nägin, kuidas mu isa otsaesisele ilmus kortsus. 'Mis ei ole nii? Kõik läks loodetavasti hästi või ei oska sa isegi lapsele toitu tuua?' Lauas istuvad mehed hakkasid naerma. Nii ta alati tegi, pani mind rumalaks poisiks, tegi minu üle nalja. Sügaval sisimas teadsin, et ta pahandas mind, ma ei olnud see poeg, keda ta tahtis. Ei olnud piisavalt tugev, ei olnud piisavalt julge, ei olnud piisavalt hea nii. „Jah, ma olin hea. Ma ohkasin vaikselt. Mu isa astus kaks suurt sammu ja seisis siis otse minu ees. 'Sa käitud imelikult, kas midagi on valesti?' küsis ta kahtleval häälel. 'Ei midagi,' ütlesin ärritunult, 'lihtsalt väsinud, vist.' 'Rumal poiss' karjus mu isa läbi söögisaali. 'Milline nõrguke sa oled, sa ei tohiks kunagi oma lõksudele järele anda.' Tema pea läks punaseks. 'Mine oma tuppa, ma ei pea täna enam sinu nägu nägema!'

...

Ja nii lõppes minu päev üheksa korda kümnest. Ilma toiduta, oma tuppa lukustatuna. Mitte sõna otseses mõttes, uks on lukustamata, aga kui ma viimast korda üritasin välja lipsata... Kül maväri nad jooksid mööda selgroogu. Minu tuba ei olnud nii suur. Sinna mahtus vaevu kitsas voodi, kapp ja väike kirjutuslaud. Niipea, kui ma oma toa ukse enda taga sulgesin, nägin, et mu voodi oli tegemata. Ma ohkasin, hea meel, et mu isa seda ei näinud, tal oleks olnud veel üks põhjus mu peale karjuda. Pugesin oma tegemata voodile ja jõllitasin lage. Kuid kogu aeg käis mu peas vaid üks mõte, mida ma püüdsin end veenda: „See ei ole nii... Ta ei meeldi mulle...“.

Johannes

Olin juba mitu tundi merel seilanud. Zuiderzeel oli peaaegu võimatu üksi paati juhtida. Olin üle teki veerevate lainete tõttu läbimärg. Puude nirisemine kõlas nii, nagu võiks laev iga hetk puruneda. Varsti ma uppuksin! Aga... ma tegin seda oma õe Clara pärast. Ma pidin teda päästma, ükskõik mis ka ei juhtuks. Niisiis jätkasin pingutamist, et viia väike laev ohutult kaldale.

Clara

Ma avasin silmad ja vaatasin enda ümber. Olin kohutavalt maganud, oli külmavõitu. Vaatasin ringi ja ehmatasin. Ma ei olnud üldse oma toas! Ma olin lukustatud külmas toas. Üritasin ust avada. See ei õnnestunud, uks oli lukus. Järsku meenus mulle kõik, mis oli juhtunud. Mind oli viidud Kuinre isandate mõisasse. Seal ma nüüd olin... lõksus ja näljas. Olin solvanud kapteni poega, olin terve öö nutnud ja vaevalt, et olin magada saanud. Piraadid ärkasid ükshaaval üles, kui päike tõusis. Äkki suudan veenda üht piraati tooma mulle süüa? Võtsin selle mõtte kohe välja. Kõik piraadid on südametud ja ei annaks mulle kunagi süüa. Nad naeraksid mu üle külmalt ja paneksid mind veelgi rohkem kannatama, kui ma neid toidu pärast kerjama hakkaksin.

...

Nüüd oli juba peaaegu keskpäev ja mu nälg oli nii suur, et võisin iga hetk minestada. Ma olin terve päeva olnud lukus, millal nad mulle toitu toovad? Mõned piraadid tulid ikka ja jälle sama küsimusega: „Mida sa tead salajasest kaardist?“. Iga kord said nad minult sama vastuse: „Ma ei tea, millest te räägite. Ma ei tea midagi salajasest kaardist. Lõpuks olid nad loobunud minu küsimuste esitamisest ja keegi ei tulnud enam minu juurde. Keegi polnud mulle sel päeval toitu toonud. Iga paari tunni tagant käis mu väike rott Henk piraatidelt toitu varastamas. Henk ei suutnud oma väikese kehaga palju võtta, aga vähemalt piisas sellest, et meie nälga veidi rahuldada. Loodetavasti tuleb keegi varem või hiljem ja toob mulle toitu, Henk ja mina ei suudaks niimoodi kaua vastu pidada.

Duco

Lamasin oma voodil, vahtisin lage. Tänapäev oli olnud kohutav. Mul polnud kunagi varem elus nii halba päeva olnud. Olin kõik kodutööd segi ajanud, kukkudes asju maha, põrkudes vastu seina ja rikkudes kodutöid muul moel. Ma mõtlesin kogu aeg sellele tüdrukule. Kuidas ma võisin olla nii rumal, et mulle meeldis tüdruk, keda olin tundnud vaid ühe päeva? Ma ei usu ka, et ma talle väga meeldin sellepärast, mis juhtus eelmisel päeval. Talle oli ilmselt antud süüa ja jäiselt külm koht, kus ta sai magada. Hingasin sügavalt sisse ja peaaegu automaatselt viisid mu jalad mind sinna, kus tüdruk oli. Olin toonud tüdrukule teki ja veidi toitu. Olin tema juurde jõudnud, ta vahtis aknast välja tähti täis taevasse. Ta nägi nii armastav välja, vaadates tähti. Tundsin kohe süütunnet, sest need plaanid, mis mu isal selle tüdruku suhtes olid, olid julmad. Kõndisin ettevaatlikult tema poole, sest ma ei tahtnud teda hirmutada. Tüdruk pöördus ja vaatas mind elutu pilguga. Mu süda hakkas kiiremini lööma ja ma võpatasin nagu hull. ' Ma... ma... ma... tõin sulle vahetusriided ja natuke süüa.' Tüdruk vaatas mind hetkeks hämmeldunult, aga siis naeratas. Ta hakkas kohe sööma, kui ma talle taldriku ulatasin, ja näis peaaegu unustavat, et olen seal. Istusin tema kõrvale. Tema kõrval istumine pani mind end turvaliselt ja soojalt tundma. „Mis su nimi on?“ küsisin. Ta kõhkles, kas öelda mulle oma nimi. Lõpuks vastas ta: „Minu nimi on Clara, aitäh, et sa tulid mulle toitu ja tekki tooma. Ja mis on sinu nimi, piraadipoiss? „Ma olen Duco.“ Lõpuks vaatas ta taevast eemale ja vaatas mulle tänulikult otsa. Ma vaatasin aknast välja taevasse. Jäin kangestuma, kui nägin, et oli juba pimedaks läinud. Mu isa oli andnud mulle korralduse, et ma oleksin enne pimedat tema juures. Ta tahtis minuga rääkida, kuidas tüdrukuga lood on. Tõusin kiirelt püsti ja läksin minema. Clara oli jälle üks ja ma tundsin, kuidas ta pilk minule langes, kui ma minema läksin. Oli valus teda üksi jätta. Miks tundsin end alati nii soojalt sees, kui olin temaga koos? Ta ei saanud mulle meeldida... Ma lihtsalt ei suutnud.

...

„Kust sa jälle tulid? Mu isa ootas oma toa ukseavas. Isa arvas, et ma olin liiga kaua eemal olnud, ja enne kui ma seda märkasin, sain löögi näkku.

Clara

Kuulsin, kuidas uksele koputati. Duco astus sisse. Olin maganud väga halvasti ölgkottidel. Tal oli kausitäis gordiputru ja puust tass. Duco nägi kehvasti välja. Tal oli must silm ja suur kriimustus käel ning ta lonkis veidi. Küsisin, mis oli juhtunud. „Isa peksis mind selle eest, et ma liiga kaua sinuga koos olin. „Miks see üldse probleemiks on?“ küsisin. 'Mu isa arvab, et ma ei tööta piisavalt palju, ma pean ju kõike koristama, aga nii suures mõisas ja kõik on tolmune ja pussvõrke täis, kuidas ma peaksin seda üldse tegema? Mind koheldakse siin halvasti kõige eest, mida ma teen. Mulle on antud ülesanne siin puhtuse hoidmine, aga keegi ei hooli, nii et mul on plaan: mis siis, kui ma varastan kord võtme? Siis jookseme mõisast välja ja üles soisele maale ja siis näeme,“ ütles Duco, „aga ma pean nüüd tõesti minema, muidu saan jälle peksa.

Johannes

Ma astusin paadist välja ja hakkasin mõisa poole kõndima. Ma ei saanud paati mõisa juures silduda, sest muidu oleks mind kohe märgatud. Pärast umbes 2 tundi kõndimist, päike oli just loojunud, polnud see kaugel, aga kuna soo oli väga soine, võttis see väga kaua aega. Olin väga väsinud ja märg, kuid nägin räpaneeritud müüriga mõisa. Mõisa keskel oli suur trepp ja 2 suurt ruudukujulist torni külgedel, ma nägin ümber maja valvureid. Üritasin ära kükitada, kuid üks väike, peenike poiss nägi mind lihtsalt. Üritasin minna tagasi nii kiiresti kui võimalik, aga sootuks ei teinud seda mulle kergeks. Poiss, kes mind nägi, ei rääkinud oma kaaslastele - haha lollakas. Ma jooksin ära, aga ta oli kiirem, ma ei osanud muud teha kui võidelda, aga ta oli suurem ja tugevam. Üritasin puu otsast kepi tõmmata, aga ma olin liiga hilja, ta andis mulle täiega kõrva taha löögi. Üritasin teda tagasi lüüa, kuid ta pööras kõrvale. Ta teeskles ja andis mulle täiesti ootamatu nurga. Olin raevus ja andsin talle täieliku löögi kõhtu, mis teda vihastas. Ma tõrjusin tema lööki, hüppasin üles ja lõin teda täiega nina peale. Veri purskas tema ninast välja. Jooksin lähima puu juurde ja ronisin sellele. Poiss püüdis mulle järele ronida, kuid ma olin kiirem. Ronisin üles ja istusin oksale, kuid ta tõmbas puuksa maha ja üritas mind välja lüüa. Ma haarasin oksa ja viskasin selle otse tema pähe, siis trampisin talle käega peale. Ta kukkus suure pauguga vähemalt 3 meetri sügavusele. Ta tõusis püsti ja jooksis pooleldi hüpatas otse tagasi suure maja juurde. Jäin hirmunult puu otsa, nähes üha vähem ja vähem, sest pimedus oli saabunud. Loodetavasti sain siin paar tundi magada, sest homme, kui valgeks läheb, läheksin Clara päästma.

Duco

Kaks korda päevas tõin Clarale toitu. Iga kord tekkis mul liblikad kõhus, kui nägin Clarat seal istumas. Ma ei suutnud seda veel üht päeva koos isaga läbi tõmmata. Iga kord, kui olin Clara juures käinud, oli ta mind karmilt karistanud. Mul polnud kunagi isaga hea olla, oli aeg põgeneda tema kurjade plaanide eest. Ma pidin välja mõtlema põgenemisplaani ja seda kiiresti. Ma võiksin Clara kaasa võtta. Ma võiksin koos temaga põgeneda. Ta oleks mulle abiks, et aidata mul

põgeneda. Tõusin püsti ja Clara vaatas üles oma taldrikult, mille olin talle toonud. „Clara, me põgeneme sellest kohutavast kohast koos. Ma ei pea siin enam päevagi vastu ja sina lähed minuga kaasa. Ma olen viimasel ajal selle peale mõelnud ja nüüd olen selles kindel. Ma pean siit ära minema ja kuna sa oled väga tark, siis pead sa mind põgenema aitama. Clara oli mind kogu aeg tuimalt vaadanud. Ma kartsin, et ta võib pidada seda absurdseks ideeks. Ma mõtlesin välja absurdseid asju, asju, mis kunagi ei juhtuks. Vaatasin Clarast eemale; see oli rumal mõte. Ma ulgusin talle, et ta unustaks selle ja tahtsin minema minna. Ta hüüdis mulle järele: „Kui sa kavatsed põgeneda, siis olen sees. Kas sul on juba idee, kuidas me põgeneda saame?

...

John

Järgmisel päeval koostas plaani, kui jätkasin kõndimist mõisa poole. Esimene samm: ma hajutan röövleid. 2. samm: ründan selja tagant.

...

Pärast pikka kõndimist nägin midagi suurt. Hetkeks arvasin, et see on hallid puud, aga ei. Mõis oli tohutu suur. Ma olin seda valesti hinnanud. See oli uskumatu. Ma pidin välja mõtlema uue ja parema plaani. Esimene samm: ootan õhtuni. 2. samm: võtan röövlid tagant välja, nii et valvureid ei ole enam nii palju ja siis saan sisse minna. 3. samm: leian Clara üles ja siis tagasi laevaga. Kuidas ma saan teise laeva? Otsin Clara poole liikudes väikese kalalaeva. Pärast seda, kui olen plaani edukalt ellu viinud, olen ma päeva kangelane!

Ma pidin ootama kuni õhtuni. Et aega veeta, mängisin lõbusat mängu: kes selle värvi esimesena leiab, see võidab! Ma mängin üksi, seega esitasin endale küsimusi. „Kus on roosa värv? Ja ma otsisin ja otsisin ja magasin. Oli juba keset ööd, kui ma ärkasin. See unetu öö mõjus ikkagi. Öösel panin end valmis ja nägin, et seal olid valvurid, aga nemadki magasid. 'Heh, ma olen parem kui nemad.' Nii et ma ei pidanud inimesi välja viima. Hoidsin ikka veel mõnda aega vahti: „Kes teab, Clara võib ju ühel hetkel välja tulla?“. Siis ronisin teisele puule; ma võisin ju ikkagi väsinud olla. Ma ei olnud laisk, aga vaenlaste võitmiseks oli mul ikkagi vaja veel energiat koguda!

Clara

„Clara, mul on võti,“ ütles Duco. „Tule, me peame nüüd minema, aga sa pead ennast maskeerima, muidu tunnevad sind kõik ära. Siin, pane see selga. Ta ulatas mulle riidest püksid, mütsi ja mantli. Panin need selga ja me hiilisime mõisast välja. Maja on tohutu suur, siin vasakule seal paremale trepp üles, trepp alla, see oli tõesti labürint. Ma kartsin, et ta pani mind lõksu, iga nurga juures kartsin, et mind tapetakse. Siis lõpuks nägin ma siiski suurt tammepuust ust väljapoole, me kõndisime veel natuke, aga kahjuks oli meid juba nähtud. „JUHI!“ hüüdis Duco. Ma jooksin, kuid igalt poolt tulid mehed, mõned vehkisid noaga või mõõgaga. Vahel tuli üks mees mõõgaga ohtlikult lähedale, aga õnneks läks lihtsalt korda.

Pärast pikka jooksu hüppasime auku. Seal oli muda, aga see oli ainus võimalus, et mitte kinni jääda. Mul läks varsti täiesti külmaks. Ükskord läks asi väga pingeliseks, kui üks piraatidest jooksis vaid mõne meetri kaugusele kaevikust.

Pärast seda, mis tundus tundide kaupa, tundsim, et nad on kadunud. Me trotsisime jälle edasi, aga ei! Nad ei olnudki kadunud. Me kuulsime neid jälle karjumas. Kuulsin Duco karjumist, ta komistas.

„Jookse edasi, Clara!“ hüüdis ta. „Päästa end! See oli raske, aga ma pidin seda tegema. Ma jooksin edasi.

Hetk hiljem jooksis ta jälle mu kõrval, õnnelikult! Vahepeal olid jälitajad loobunud. Me jooksim, edasi, kuid siis hüppas keegi äkki puu otsast välja ja hüppas Duco peale. Ma ehmatasin ja lõin meest nii kõvasti kui suutsin. Aga siis kuulsin, et see oli Johannese hääl. Johannes? Mida ta siin teeb?

„Johannes! 'Kas see oled sina?' Ära pane tähele, me räägime hiljem. „JUHI!

Duco

Pärast pikka unetut ööd Zuiderzee kaldal otsustasin ma ülejäänud üles äratada. Eile õhtul oli meil kolmel pikk arutelu olnud. Johannes oli avastanud kaugemal mehitamata kogge. Me varastaksime selle paadi varahommikul ja üritaksime sellega Harderwijksisse tagasi sõita. See oli suur paat, mida me kolmekesi roolime, kuid me võtaksime oma riski. Alguses oli Johannes käitunud jäigalt ja eemaletõukavalt, kuid pärast seda, kui olin talle rääkinud oma kogemustest Kuinre lordidega, lubas Johannes mul oma paadiga kaasa sõita. Läksin Clara juurde, kummardusin ja sosistasin talle kõrva: „Hei, ärgu üles!“. Ta ei vastanud. Sosistasin uuesti ja raputasin teda vaikselt edasi-tagasi. „Heehee, ärgu üles. ÄRKA ÜLES! Clara ehmatas ärkvele ja vaatas mulle unise näoga otsa. Ka Johannes ärkas minu karjumise peale üles. Tormakalt tõusis ta püsti. „Miks sa nii karjud? Mis siis, kui nad meid kuulevad?“ „Nad ei kuule meid, nad on liiga kaugel,“ vastan. 'Tule kiiresti, me peame jõudma paati!' Me jooksim, paadi juurde. Paati jõudes ronisime kiiresti paati. Johannes tuli paati viimasena ja heitis köied maha. Ta roomas rooli taha ja hakkas sõitma. Paat kõigus. Laisked lained loksusid vastu paadikülge. Meid valdas tuulevaikus, kui tuul tundus üha pehmem ja pehmem. Vaikus ja rahulikkus muutusid kõrvulukustavaks, kui leidsime end tühjast ja sinisest merest. Vaikselt hõljusime edasi üle sinise mere. Johannes roolis, Clara ja mina olime tekil. Külge külge kõrval, vaadates sinist, kergelt pilves taevast meie peade kohal.

~~~

Mõne aja pärast purjetamist muutus meri rahutumaks. Lained läksid kõrgemaks, tuul tugevnes. See äratas mind, kuid Clara ei saanud midagi aru. Ta vajab rahu ja vaikust, seega lasin tal magada. Kõndisin Johannese poole. Tundus, et tal oli raske paati juhtida. Ükskõik mida ta ka ei proovinud, ta ei võitnud võitlust vee vastu. Johannes tegi rooliga järsu liigutuse, mis peaaegu põhjustas paadi ümbermineku. Johannes kukkus maapinnale. Nii ka mina, kivikindlalt puupõrandale. Valus tunne läbis mu käsi. Tõusin kohe uuesti püsti, et Clara järele vaadata. Et

veenduda, et tal poleks valu. Et olla temaga koos, nüüd, kui meri oli nii metsikuks läinud. Et teda lohutada, kui ta seda vajab. Tegelikult lihtsalt selleks, et seal olla. Rahu ja vaikuse pärast, koos Claraga.

Clara

Ma ärkasin üles, et käsi on mu ümber mähitud. See ehmatas mind veidi. Uniselt vaatasin enda ümber. Seal lebas Duco. Tema käsi minu ümber. Ma arvasin, et seda ei juhtu kunagi, võib-olla ma lootsin seda. Duco teeskles, et magab. Minu liikuv keha andis talle aru, et ma olen ärkvel. Ta avas taas silmad. Ma nägin tema ilusates silmades ainult hirmu. See hirmutas mind. Väga hirmus. „Mis on?“ küsisin. „Lihtsalt jää rahulikuks, Clara,“ vastas Duco. „Mis on, Duco?“ küsisin uuesti, nüüd palju närvilisemana. Tuhanded küsimused tulid mulle pähe, kõik täiesti hirmust kannustatuna. Kas Johannesega oli midagi? Kas Ducoga oli midagi? Ja miks see mädanenud paat niimoodi kõigub? „Siin on suur probleem, Clara. Mis siis?“ Mu hääl kõlas pettunult, rohkem pettunult, kui ma tahtsin. 'Meri on väga metsik. Paat kõigub ja Johannes ei võida võitlust vee vastu. Me peame lahkuma, Clara,' oli Duco vastus. „Nii et sa lihtsalt lamaksid vaikselt mu kõrvale?“ „Ma mõtlesin, et sa võid vajada lohutust.“ „Ma saan sellega ka ise hakkama, Duco!“ „Clara, me peame Johannest aitama, ja seda KOHE! Duco nägi ehmunud välja, hullemini kui enne. Ta osutas mu selja taha. Närviliselt pöördusin ümber. Vesi imbus meie laevasse igast küljest läbi väikeste aukude või pragude puidus. Ma karjusin hirmust. Hämmastunult jooksin Johannese poole. Tõmbasin Duco endaga kaasa, mille tagajärjel oleksime peaaegu mõlemad ümber kukkunud. Nüüdseks ulatus vesi peaaegu mu pahklude kohale. Üritasin püsti tõusta, kuid jäin kinni. Olin vajunud läbi plangu. „DUCO!“ karjusin. Ta pöördus ümber. Tema nägu kahvatas hirmust. Ta jooksis minu poole, võideldes veega.

Duco

Vesi tuli üha kõrgemale ja kõrgemale. Hüüdsin Clarale: „Meil on veel üks päästepaat!!! Vesi ulatus nüüd meie põlvini, õnneks oli Johannes nüüd meiega. Seal on päästepaat, hüüdis Johannes. Ma vedasin nüüd Clarat kaasa, kes tugeva tuule tõttu vaevles jalul püsida. Laev hakkas nüüd tõesti tükkideks lagunema. Me jõudsim peaaegu sõudepaati, kui Clara äkki valjusti „AUW“ hüüdis. Terav puutükk oli Clara jalga lõikunud... See veritses. „Appi...“ ta ohkas. Üritasin teda aidata, kuid äkki ta jäi minestama. „John!!!!“ hüüdsin ma. 'Ma püüan ta teadvusele saada, siis sa proovi see paat lahti teha.' Tõstsin Clarat üles, et ta ei upuks. Ta lebas nagu pruut minu süles. Vesi oli nüüdseks tõusnud üle meie keskkoha ja paadist hakkasid veel suuremad tükid lahti rebima. Johannes oli õnneks paadi lahti saanud ja kirus väikest paati: „Miks nad selle kuradi nii tihedalt kinni sidusid?“. Ta vaatas ka Clarat, kes oli ikka veel teadvuseta ja lebas turvaliselt minu süles. „Paneme ta niimoodi väikesesse paati, loodetavasti saab ta korda,“ ütles Johannes mulle. Johannes suutis väikese paadi koos sõukruvidega ja kõigega vette lükata ja aitas ta juba ettevaatlikult paati. Minu selja taga hakkas nüüd ka paat kokku vajuma, Johannes tõmbas mind väikesesse paati just

piisavalt kiiresti, just enne kui asi hullemaks läks ja ma vette sattusin.

Clara

Tulin väikeses paadis koos Duco ja Johannesega teadvusele, nende näod minule suunatud. „Clara!!!“, hüüdsid nad mõlemad korraga. Ikka veel tundes, et kõik keerleb, aitasid nad mind üles. Hakkasin taas tundma oma haava teravat valu. Kui ma vaatasin, olid nad juba Johannese särgiga haava kinni sidunud. „Kuidas sa end tunned?“ küsis Duco minult. 'Halvasti.' 'Külm.' Paadis lebas üks tükk mahapuhutud pappi, nii et Johannes ütles: „Võib-olla peaksime seda kasutama suureks tekiks, kuni saame uuesti soojaks. „Hea mõte!“ ütles Duco tagasi. Johannes haaras purje ja pani selle nende kolme peale. Lained ja tuul olid ikka veel üsna metsikud, õnneks ei ole paat veel purunenud.

Johannes

Clara oli Duco õlal magama jäänud, mitte väga üllatavalt väsinud oma jalahaava valust ja kõigist ohtudest, mida ta oli viimastel päevadel läbi elanud... Duco vaatas, kuhu poole peaksime minema. „Me peame suunduma kagusse,“ ütles Duco. Ta näitas seda, tema kompassis oli teise paadiga juhtunu tõttu pragu. „Õnneks mu kompass veel töötab,“ ütles Duco. „Õnneks jah,“ ütlesin ma tagasi. Duco juhiseid järgides hakkasin sõudma.

Duco

Clara ärkas vaikselt, kui ilus ta on, kui ta magab. „Ma võtan üle,“ ütlesin Johannesele. Johannes oli nõus. Johannes ja mina vahetasime kohad. Minut hiljem tuli Clara ja istus minu kõrvale. „Kas sa tunned end natuke paremini, Clara?“ „Jah, mul läheb natuke paremini, aga mu jala haav on ikka veel valus. „See saab korda, ma vaatan haava uuesti üle, kui me sinu ja Johannese koju jõuame,“ lubasin Clarale. Seejärel istus Clara mulle üha lähemale ja lähemale, kuni meie jalad puutusid kokku. Johannes oli magama jäänud. Järsku pani Clara oma käe mu jala ülaosale. „Clara?“ ütlesin närviliselt: „Täna sind, Duco, kõige eest, mida sa minu ja Johannese heaks tegid. „Kõike sinu eest...“ ütlesin kogemata valjusti välja. 'Duco...' ütles Clara. Ta vaatas mulle otse silma. Ma ei suutnud enam midagi öelda. Ma vajusin tema silmadesse. Ta tegi mind rahulikuks, kuid samas uskumatult närviliseks. Ma tahtsin teda. Ainult Clarat.

Clara

Me vaatasime teineteisele silma, siis puudutas ta mu põske ja hõõrus seda õrnalt. Ta tõmbas mind lähemale. „Duco...“ ütlesin uuesti, aga seekord närviliselt. Ta kummardus mulle lähemale. Meie näod peaaegu puutusid kokku. Siis ütles Duco ahnelt sosistades: „Ma armastan sind, Clara ja ainult sind. Ja ta suudles mind õrnalt, kuid kirglikult. Hetkeks oli kõik vaikne. Mu kõht oli liblikaid täis ja mu tähelepanu keskendus ainult temale. Ta oli see üks minu jaoks. Duco oli minu süda.

Johannes

Ma ärkasin üles. Olin ikka veel väsinud, kuid uinak oli mind aidanud.

Duco ja Clara istusid ikka veel üksteise kõrval. Midagi oli juhtunud, aga mul polnud aimugi, mis täpselt.

„Vaata, ma näen juba Harderwijki torni!!!“ hüüdis Clara äkki rõõmsalt. Taevasesse paistis kõrgusesse kõrgel, tüveline Meie Naise kiriku torn. Isa oli alati väga uhke, et meil on kogu Gelderlandi kõrgeim kirikutorn. „Ja seal näen ma ka Kõrge ja Madalate Brügge väravaid kõrgumas! Clara ja mina istusime kergendatult paadi esiotsas, et saada veel parem vaade ähvardavale linnale. 'Clara, ma olen nii õnnelik, et saan varsti koju tagasi!' „Jah, mina ka!“ ütles Clara mu õlale toetudes, et oma valutavat jalga leevendada.

Seisin mõnda aega ja mõtlesin viimase nädala jooksul toimunud, röövimisele, Duco isale, sellele, kui raske oli olnud töö laevas ja sellele, et Duco polnudki tegelikult halb inimene. Lisaks sellele, umbes... „AUW

'Vabandust, et häirin teie unistamist, aga me peame tõesti kohe paadi kai külge siduma.' „Oleks tore, kui sa aitaksid natuke aega,“ ütles Duco. 'Sa ei oleks pidanud mulle jalga lööma,' raputasin tagasi.

Duco

K irjeldades kahest väravast kaugemale vette ulatuvaid lautreid, taipasin, et ma ei olnud siin ise kunagi käinud. Nägin kaldal seisvaid tegelasi. Need olid inimesed, kes tegelesid tavaliste inimlike asjadega. Ma polnud kunagi nii väga aru saanud, kui ilusad võivad mõned kohad välja näha. Ma polnud kunagi nii palju tähelepanu pööranud ilusatele detailidele, alles siis, kui olin kohtunud Claraga, hakkasin nägema, mis ilusaid asju maailm pakub. Kuidas vesi lainetab, kuidas päike paistab ja kuidas pilved tuules liiguvad.

Me jõudsimme üha lähemale ja lähemale kaile ning ma sain aru, et Johannes vahtis ettepoole. Lasin roolist lahti ja kõndisin Johannese poole. Andsin talle jalalöögi, et tuua ta tagasi reaalsusesse. Mind ei tänatud selle eest.

Johannes

Me jõudsimme üha lähemale ja lähemale Brugge värava ees olevale kaile. Järsku hüüdis Clara: „Vaata, seal on ema!!!“. Tema vaimustus kandis üle Ducole ja minule. „Jah, see on ema!“ ütlesin rõõmsalt Clarale. Ema oli nüüd hõlpsasti näha. Nägin, kuidas ta lehvitab ja rõõmust nutis. Clara hüüdis uuesti ema poole, et näha, kas ta kuuleb teda veel. Me sildasime oma väikese paadi kai äärde. Clara ronis esimesena paadist välja ja komberdas ema poole nii kiiresti kui suutis, pisarad üle põskede voolamas. Ema ootas meid, samal ajal kui ka tema põskedel jooksid pisarad alla. Alguses kõndisin ma vaikselt üle muuli, kuid kui jõudsin lähemale emale, kes ootas värava all, ei suutnud ma vastu panna, kui jooksin tema poole, nagu Clara seda tegi. Kui ma ema juurde

jõudsin, pani ka tema käe mu ümber. Pärast tugevat kallistust lasime teineteisest lahti. Ma värisesin jalgadel, mõeldes sellele, mis oli juhtunud, et siia sattuda. Duco seisis eemalt vaadates, kahtles, kas ta võib sellel kokkutulekul olla. Õigupoolest. Lõppude lõpuks oli ta vaenlane. Aga ikkagi oli see haletsusväärne. Ta lihtsalt seisis seal, olles üksi. Nüüd, kui me olime teineteisest lahti lasknud, lähenes Duco aeglaselt meile. Clara kallistas teda. Me kõik kõndisime läbi linna tagasi koju. Vahepeal vestlesime, täis adrenaliini pärast seda tagasisõitu. Rääkisime kõigest, mis juhtus. Iga jutuga laienesid ema silmad hämmastusest. „Seda kuuldes olen ainult õnnelikum, et sa tervena tagasi tulid,“ ütles ta. Ka mina olin seda. Tahtsin võimalikult kiiresti koju jõuda, et kõik see maha jätta.

Duco

Uks avanes aeglaselt. Clara ja Johannese ema lasid meid sisse. Kõik olid ehmunud. Minu isa! Minu isa tõmbas Clarat ja Johannese ema enda poole ja hoidis teravat nuga kaela. Ta tõmbas ta kaasa, lükkas ta toolile ja sidus ta käed tooliraua külge. Siis võttis ta riidetüki ja sidus selle naise suu ümber.

„Oh Duco igatahes...“ ütles ta mulle. Siis ütles ta: „See, et sa ei saa aru, mida kõike ma sinu heaks olen teinud ja kuidas ma sind aitasin. 'Mu poeg, kuidas sa ei näe minu armastust sinu vastu.' 'Kuidas kuraditosin, et sa otsustad liituda nende tagurlike inimestega.' Ma ei saanud oma sõnadest välja ja keegi ei öelnud midagi. 'Sa tead, mida ma tahan, Duco, ja ma hoolitseksin selle eest, et ma selle ka saaksin.' 'Ei,' on minu vastus.

'Mida sa räägid?' 'Ei,' kordasin ma, nüüd juba valjemini.

'Sa ei tapa kedagi, isa, ja sa ei saa ka seda saaki, mida sa tahad.' 'Arusaam, et sa oled ülemus, lõpeb täna.'

Isa lasi Clara emast lahti ja kõndis minu poole. Ta hoidis oma nuga teravalt mööda mu kaela. Siis ütles Clara äkki vaikelt ja samas läbitungivalt: „Duco, palun ära ohverda ennast.

Johannes

Duco seisis seal vastu seina, isa otse tema ees. Ma teadsin, et pean midagi tegema, aga mida? Pärast seda, kui Clara oli Ducole midagi öelnud, sosistasin talle: „Duco isa vaatab nüüd ainult Ducot, Sa võid ema toolist lahti siduda.“. Duco lohistati nüüd teise tuppa, isa karjus nüüd tema peale, siis kuulsime kuiva lamedate käte laksu löömist vastu nägu. Me kuulsime Duco ägamist. Ma jooksin välja isa otsima.

Duco

Ma polnud isa kunagi nii vihast näinud. Ta oli mind just laksu andnud ja karjus mulle nüüd näkku. Ma ei öelnud midagi. Mitte sellepärast, et ma kartsin, vaid pigem sellepärast, et ma lihtsalt ei teadnud enam midagi. Ta oleks pidanud olema minu isa, mitte barbar. Ta oleks pidanud minu eest hoolitsema ja mind armastama, andma mulle tõelise lapsepõlve. Aega, kus ma tundsin end hästi ja

kus kõik oli lihtsalt normaalne. Elu, mida ma nii väga tahtsin, rikkus ta ära.

Minu isa ja mina vaatasime nüüd teineteisele otsa, ta oli lõpetanud karjumise. See on minu võimalus, mõtlesin ma. Ma lõin oma isa kõvasti näkku. Siis lükkasin ta maha ja haarasin noa, mis tal käes oli. Vaatasin talle veel kord otsa ja ütlesin talle: „Vabandust, isa.“ Ja ma torkasin talle noa otse südamesse.

Clara

Olin juba ema lahti sidunud. Kõik oli äkki vait. Vaatasin ümber toanurga, kus olid Duco ja tema isa, ainult et nüüd oli Duco isa põrandal lamamas. Surnud. Duco istus põrandal, seekord tõesti esimest korda pisarates. Mina ja ema läksime Duco juurde, et teda lohutada. Istusin Duco kõrvale ja hoidsin teda süles. Ema jäi mõneks ajaks meie juurde. Siis läks ta minema, et tuua Ducole jooki. „Kõik on hästi, Duco,“ ütlesin ma Ducole mõne aja pärast. Ema tuli tagasi ja ulatas klaasi. Duco istus ja jõi vett. Ta vaatas oma isa, kes ikka veel põrandal lebas. Tõusin püsti ja vaatasin ema, siis Ducot ja ütlesin: „Ema ja mina viime laiba ära, isa ja Johannes jõuavad ilmselt varsti kohale.“

Johannes

Ma olin isa leidnud. Ma kukkusin tema sülle. „Johannes, mu poeg! Ta võttis mind sülle. „Kas sinuga ja Claraga on kõik korras?“ küsis ta pärast seda, kui olin hetkeks tema süles. 'Ma selgitan sulle kõike, me peame võimalikult kiiresti koju tagasi pöörduma.' Koduteel seletasin kõike, millisesse olukorda mina, Clara ja Duco olid sattunud. Saabusime koju, uks oli avatud. Mina ja isa astusime sisse. Duco istus toolil. Ma tutvustasin isa Ducole. Siis küsisin Ducolt, kus Clara ja ema on. „Hetkel väljas,“ ütles Duco. „Ja su isa?“ küsisin siis. „Surnud,“ ütles Duco vaikselt. Istusin Duco kõrvale, loodetavasti aitab see natuke, mõtlesin. Isa liitus meiega. Järsku kuulsime virisemist. „Wankeltje!“ ütlesin rõõmsalt. „Wankeltje?“ küsis Duco üllatunult. „Meie väike tall,“ vastasin. Wankeltje jooksis sisse. Selle asemel, et minu poole kõndida, tuli ta otse Duco poole. Ta liigutas oma pead vastu Duco jalgu. „Milline armas loom!“ ütles Duco rõõmsalt. Ta silitas teda üle pea ja selja. Wankeltje jäi Duco juurde. Ma nägin, et Wankeltje oli Ducot tõeliselt rõõmustanud, nii et ma ei julgenud seda hetke segada. Möödus kümme minutit, kuulsin samme. See olid Clara ja ema. Nad tulid meie juurde istuma. Me arutasime omavahel läbi elatud raskeid päevi. Wankeltje istus ikka veel Duco juures, see aitas tal kergemini sündmustest rääkida. Meile kõigile oli olnud raske ja me kõik vajasime puhkust. Duco ütles äkki Clarale: „Me peaksime tegelikult vaatama su jalahaava ja seda korralikult siduma. Ema soovitas seda teha. Ta tõusis püsti ja viis Clarat teise tuppa, et vaadata jalahaava. Duco pööras nüüd oma tähelepanu minu ja isa poole ja ütles siis: „Ma pean teilt veel midagi küsima...“.

Duco

N a eraviisiline vestlus ilma Clarata, läksin ma tuppa, kus Clara ema oli nüüd valmis Clara jalga uuesti siduma. „Kas sul on hetkeks aega?“ küsisin Claralt. Clara kõndis minuga koos välja. 'Kas sa

oled korras?' küsis Clara minult. 'Jah...' ütlesin ma. 'Kas me jalutame ringi?' küsisin siis. Clara oli nõus, ühel hetkel seisime kahekesi Vischmarktil. Me kõndisime veel lühikest aega vee poole. Me peatusime ja ma küsisin Claralt, kas ma võin temalt midagi küsida. „Muidugi, alati Duco,“ ütles ta tagasi. Seisin tema vastu ja võtsin mõlemad tema käed enda kätte. „Kallis Clara, sa oled kõige ilusam naine, keda ma olen kunagi kohanud. 'Sa oled armas, abivalmis ja sul on super suur süda.' 'Ei ole üllatav, kui ütlen, et ma armusin sinusse selle aja jooksul uskumatult.' Clara oli nüüd pisarates. Vaatasin sügavalt Clarale silma. „Kas sa tuled minuga abiellu?“ „Jah! Ütles Clara veidi liiga valjusti. 'Aga mida mu pere sellest arvab?' küsis Clara pärast vaimustust veidi leebemalt ja murelikumalt. 'Ma olen juba loa saanud, nii et sa ei pea selle pärast muretsema,' rahustasin Clarat. Kõndisime koos kättpidi koju tagasi. Majja sisenedes istusime kõik maha, et jätkata juttu kõigest, mis viimastel päevadel on juhtunud, ja teatada Clara ja minu kohta uudised.

Tõlge: DeepL.com (Pro versioon)